18. junij 2018

1001 SOLKAN

solkanski časopis

Leto XXV, številka 97

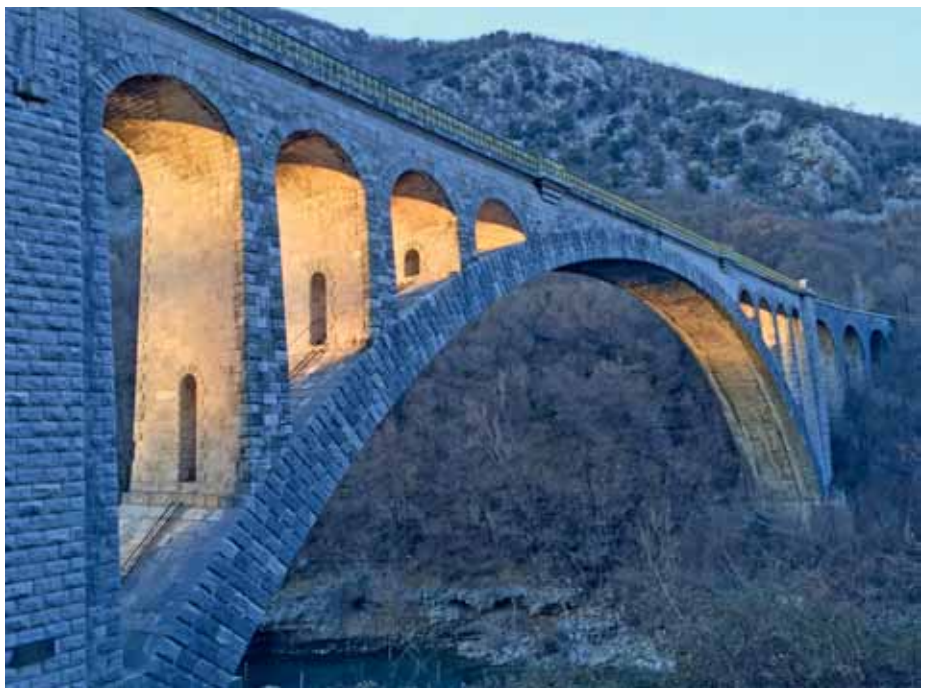

Most ob sončnem zahodu. Foto Miran Brumat

Spoštovane krajanke, dragi krajani !

Solkanski časopis nas štirikrat letno povezuje v zgodbo in preplet dogodkov kraja, obenem nikakor ne more zaobiti vplivov sedanjega časa, ki nam spreminjajo danes in kažejo živahen jutri. Prav tako se pojavljajo pobude, ali naj časopis dobi tudi barvno zunanjo podobo v papirnati obliki ali je bolj pomembna njegova vsebina, saj si njegovo barvno podobo lahko ogledamo na spletnih straneh KS Solkan. Ko pišem ta uvodnik, odločitev še ni dokončna, kajti vedno moramo skrbno pregledovati stroške, saj je izdajanje lastnega časopisa precejšnje breme za KS kljub dragocenim prostovoljnim prispevkom naših krajanov.

Danes smo priča bliskovitemu razvoju sveta, hitrim spremembam, ki jih prinaša porast digitalne tehnologije, novim poslovnim modelom, spreminjajo se tudi naše vrednote … Znašli smo se na pragu revolucije, ki bo temeljito spremenila način življenja in vplivala na posameznike, družbo, državo, vlade, način dela in medsebojnega razumevanja. To, kar razumemo kot četrto industrijsko revolucijo, se po svoji razsežnosti, obsegu in zapletenosti ne more primerjati z ničemer, kar je človeštvo do sedaj doživelo in delček tega smo preko naših podjetnikov in Univerze v N. Gorici ujeli tudi v naš časopis.

Solkan je kraj z izjemno pestro zgodovino, veliko se je nabralo v njegovem več kot tisočletnem obstoju, dragocena fotografija Ivana Cankarja v Solkanu je le drobec in prepričana sem, da je še mnogo neodkritih dragotin, ki bi lahko prispevali h kandidaturi Nove Gorice za prestolnico kulture. Toda bojim se, da zavest o urejanju Solkana v skladu z estetskimi in zgodovinskimi zakonitostmi in primerno izrabo dragocenega prostora, še ni prodrla do odločevalcev, ki krojijo našo usodo in v smislu katere naj bi zasledovali cilje kako in kaj je tisto, kar bi kraju lahko povrnili.

Solkanski most še ni zaživel v popolni barvni podobi, ker poseka dreves v organizaciji MONG še ni bila izvedena, vendar upamo, da smo skupaj le našli rešitve. Uporabniki kotalkališča so z zaprtjem stene zadovoljni, manjkajo še manjši detajli, prav tako se bo uredilo nekaj igral ter plezalno steno na območju Karavle. V planu je tudi ureditev dvorišča KS kar naj bi vsaj malo omililo potrebe Solkana po prireditvenem prostoru.

In ker ima že vsak kraj svoj praznik (od polente, češenj, breskev…) se dogovarjamo z našimi proizvajalci solkanskega radiča, da bi naslednje leto podoben praznik zaživel tudi v Solkanu.

Junij je čas, ki ga zaznamujejo številni dogodki in nanje ste vsi prav prisrčno povabljeni, saj že skoraj pozabljamo, kako je lahko druženje in osebni stik pomemben za medsebojne odnose. Upam, da se vidimo na že tradicionalni pesmi pod lipo posvečeni prazniku naše domovine Slovenije in na Sabotinu, avgusta je pomemben krščanski praznik Marijinega vnebovzetja, v poznih avgustovskih dneh pa že začenjamo s praznovanjem našega kraja!

mag. Darinka Kozinc, predsednica sveta KS Solkan

ŠD Sonček skupaj s KK Soške elektrarne od leta 1995 pripravlja Poletje ob Soči, ki je navdušilo že preko 5000 mladih. V tako imenovani Enajsti šoli pod Solkanskim mostom bo tudi med letošnjimi poletnimi počitnicami zabavno, zanimivo in razigrano kot se za prave poletne počitnice spodobi.

Foto Orjana Velikonja Grbac

KRAJEVNA SKUPNOST SOLKAN
vabi na prireditve
ob KRAJEVNEM PRAZNIKU 2018

Petek, 24. avgust 2018, ob 20. uri
Trg Jožeta Srebrniča v Solkanu:
KONCERT PRIFARSKI MUZIKANTI
V primeru slabega vremena bo prireditev na pokritem kotalkališču v Solkanu.

Sobota, 1. september 2018,
pokrito kotalkališče v Solkanu:
ob 19. uri OSREDNJA PRIREDITEV OB KRAJEVNEM PRAZNIKU
kulturni program: Kvintet Ridiamo in Godalni kvartet Cellostrike,
ob 20. uri DRUŽABNO SREČANJE z ansamblom ERAZEM

Nedelja, 9. september 2018, ob 17. uri,
bazilika na Sveti gori:
KONCERT SAKRALNE GLASBE
Gaja Sorč, sopran
Kvartet Quartos

Sobota, 29. september 2018,
in nedelja, 30. september 2018,
pokrito kotalkališče v Solkanu:
MEDNARODNO TEKMOVANJE
V UMETNOSTNEM KOTALKANJU – POKAL PERLA 2018
Organizator: KK Perla

1001 SOLKAN

KULTURNO DRUŠTVO SLAVEC SOLKAN

in

KRAJEVNA SKUPNOST SOLKAN

vabita

na slovesnost ob dnevu državnosti
v petek, 22. junija 2018,
ob 20.30
na Trg M. A. Plenčiča v Solkanu,
pod lipo.

Sodelujejo:

MePZ Slavec Solkan,
MePZ Šentviški zvon,
Šentvid pri Lukovici,
Tamburaški orkester Danica,
Dobravlje,
Oktet Grosuplje,
Gaja Sorč – sopranistka,
Anamarija Furlan – pianistka

Vokalno-instrumentalna skupina
KITARA za DUŠO

Anketa

1. Ali vam je SČ všeč?
2. Kakšne vsebine pogrešate?
3. Ali bi vam barvna izdaja bolj ustrezala?
4. Katere vsebine in članki vas najbolj navdušujejo?
5. Ali so daljši prispevki za vas zanimivi?
6. Ali menite, da je SČ dostopen tudi Solkancem zunaj Solkana?

Prosimo, da izpolnjeno anketo dostavite ali pošljete na KS Solkan
ali odgovorite po e-pošti ali telefonu.

Obvestilo

Krajevna skupnost Solkan ob krajevnem prazniku v mesecu septembru podeljuje priznanja KS organizacijam in posameznikom za njihov pomemben prispevek kraju. Društva, organizacije in krajani lahko pošljejo pismen predlog z obrazložitvijo na **obrazcu** na sedež Krajevne skupnosti Solkan,
Trg J. Srebrniča 7, 5250 Solkan
do 10. julija 2018.

Obrazec je objavljen na spletni strani www.solkan.si, lahko pa ga dvignete na tajništvu KS Solkan.
Na kuverti naj bo označba:
predlog za priznanje KS,
NE ODPIRAJ.

KOMISIJA ZA PRIZNANJA KS Solkan,
Vesna Bašin l.r., predsednica

KS Solkan

Noč knjige

Branko Marušič Ivan Cankar v Solkanu leta 1910

Ivan Cankar pri omizju na vrtu gostilne Fon v Solkanu. Od desne proti levi: prva dva moža sta nepoznana, tretji je pravnik Fran Vidmar, njegova soproga ima v naročju hčerko Bojano. Osrednja oseba omizja je Ivan Cankar. Na njegovi desni je neznana ženska/dekle. Sledita najverjetneje dr. Anton Dermota in njegova zaročenka Ema Fon, na koncu mize je pravnik Fran Tavzes. (Fotografija je last Alenke Jurca iz Ljubljane. Lastnica je odobrila objavo na tem mestu.)

Letošnji jubilej Cankarjeve smrti je spodbudil med Slovenci novo zanimanje zanj. Njegov rojak upokojeni prof. Veterinarske fakultete v Ljubljani dr. Jože Jurca me je po posredovanju Solkanke, sicer izredne profesorice te fakultete dr. Ksenije Šinigoj Gačnik, prosil za podatke o bivanju Ivana Cankarja v Gorici, ker da to potrebujejo na Vrhniki v zvezi z jubilejno počastitvijo pisatelja. Vedel sem za Cankarjev obisk Gorice, a le to. Ko pa mi je prof. Jurca poslal fotografijo Ivana Cankarja v družbi na dvorišču nekdanje gostilne Fon v Solkanu, sem spoznal, da gre za dogodek oziroma dokument, ki lahko vzbudi raziskovalno radovednost, in je vredno nanj opozoriti v jubilejnem letu. To bom nocoj tudi storil.

Gostilna Fon je bila na jugu Solkana ob svetogorski cesti v bližini mejnega kamna, ki je označeval mejo med goriškim pomerijem in občino Solkan vse do leta 1927, ko je bil Solkan priključen goriški občini. Mejni kamen stoji še danes tam, kjer se s solkanskih polj potekajoča ulica Brigata Etna veže na svetogorsko cesto. Danes gostilniške stavbe ni več, nadomestila jo je novogradnja, ki stoji na vogalu, kjer se združita svetogorska cesta in ulica, imenovana po Ugu Foscoliju; na njej domuje slavistka profesorica Lojzka Bratuž. Južni predel nekdanjega Solkana je danes v italijanski državi. Podobno usodo kot Fonova gostilna je doživela tudi rojstna hiša Dušana Pirjevca Ahaca. V času Pirjevčevega rojstva (20. marca 1921) je sodila pod solkansko faro in občino, v času nastajanja Nove Gorice je prišla v katastrski okoliš novega mesta.

Cankar je leta 1910 prišel v Gorico kot aktivist JSDS, dan potem, ko je v Delavskem domu v Trstu (v petek 14. oktobra) predaval o umetnosti in ljudstvu. Časopisna vest je predavatelja najavila kot »znamenitega slovenskega umetnika in prijatelja ljudske kulture«. V Trst je Cankar večkrat prihajal in imel več predavanj, med njimi tudi znamenito z naslovom Očiščenje in pomlajenje 20. aprila 1918. Bilo je prav na današnji dan pred sto leti, a bila je sobota.

Dne 24. in 25. aprila 1907 je Cankar v Trstu predaval o slovenskem ljudstvu in slovenski kulturi. Takrat je celo pomislil, da bo predavanje ponovil v Gorici, a očitno se namera ni uresničila in počakati je bilo treba tri leta, da je leta 1910 svoje tržaško predavanje ponovil v Gorici, v soboto 15. oktobra 1910. V Trstu je bil organizator predavanja Josip Petejan, v Gorici pa je to nalogo prevzel odvetniški pripravnik v pisarni dr. Henrika Tume, rojak iz Železnikov, dr. Anton Dermota, socialdemokrat in urednik socialne/socialistične revije *Naši zapiski*; revija je tedaj izhajala v Gorici. Časopisno poročilo je povedalo, da je bilo Cankarjevo predavanje pravi dogodek za Gorico in vse mlade Slovence, »ki se še niso utopili v klerikalno-liberalni luži, marveč imajo pogled še uprt navzgor«. Ker je bil obisk predavanja v Trstu množičen, so pričakovali, da bo podobno tudi v Gorici. Zato naj bi Cankar predaval v liberalnem hotelu, kot so politični nasprotniki zasmehljivo poimenovali hotel Pri zlatem jelenu, kjer je bilo središče družabnega življenja predvsem goriških slovenskih liberalnih krogov. Dermoti ni uspelo najeti dvorane, zato se je predavanje odvijalo v tesnih prostorih Delavskega izobraževalnega društva na Ulici treh kraljev, verjetno v hiši, kjer je Dermota stanoval. Prav tu, v svojem stanovanju, je dr. Dermota poleti leta 1912 pripravil prvo slovensko slikarsko razstavo v Gorici.

Tako kot v Trstu dan pred tem se je tudi v Gorici zbralo veliko poslušalcev in prostori društva so bili prenapolnjeni. Poročevalec v *Rdečem praporu*, morda slavist Ivan Koštial (v ZD je označen kot »neki I. K.«), je poročilo začel polemično in odgovarjal tržaški liberalni *Edinosti*, ki je zapisala, da Cankar ne zna slovensko. Domnevni Koštial pa je presodil, da je goriška mladina iz Cankarjevih ust slišala »slovensko slovenščino«. Pohvalil je Cankarjevo prosto govorjenje, ki so mu pomagali le drobni lističi s kakšnim citatom. Nekateri Cankarjevi stavki so delovali kot bengalične luči, ki so razsvetljevali, kot je menil dopisnik, »našo noč«. Poročevalcu se je zdelo vredno posebej omeniti Cankarjevo kritiko na račun Frana Ilešiča, predsednika Slovenske matice. Omenil je še: »V duhu so [poslušalci] pritrjevali Cankarju, ko je smešil, bičal slovensko ponižnost, ljubljansko 'mecenstvo', zaničevanje umetnosti, preziranje ljudstva i. dr. Reči smem, da smo prav uživali: ne samo vsebina, tudi oblika, v kateri je govoril Cankar, je vzbudila v vseh željo, da bi Cankar žrtvoval kmalu zopet en večer Gorici.« Končal je z opozorilom, namenjenim Cankarju, »naj se ne pokončuje sam, naj ne zanemarja svoje nervoznosti in naduhe (tudi to smo opazili) – zdravnikov imam dovolj spretnih, Cankarja pa samo enega«. Poročilo o Cankarjevem nastopu v Gorici je objavil dnevnik *Slovenec*, ki je poleg Cankarjevih lepih misli kot negativnost omenil njegov cinizem. Tržaška liberalna *Edinost* je Cankarjevo predavanje označila kot klobasarijo, na očitek pa je polemično odgovoril *Rdeči prapor*. Goriška slovenska katoliška/klerikalna časnika *Gorica* in *Primorski list* sta molčala, kaj je sodila liberalna stran, pa nisem uspel ugotoviti.

Avgusta Šantel ml.: Vodnjak v Solkanu (1896)

Cankar je po predavanju ostal v Gorici še kakšen dan, na Rožnik se je vrnil 20. oktobra. Dne 16. oktobra je poslal učiteljici na Jesenicah Ani Kesslerjevi razglednico. Nanjo so se podpisali še dr. Dermota, njegova zaročenka Ema Fon, verjetno glasbenik Ciril Eržen ter Ida Berginc in neki Valenčič. V tistih goriški dneh so ga goriški gostitelji pripeljali v Solkan v Fonovo gostilno (neki drugi Foni so imeli gostilno v goriški semeniški ulici), ki so jo goriški meščani radi obiskovali in kjer so se odvijala različna, predvsem družabna srečanja, ki so bila pri Slovencih v Gorici in po Goriškem kar številna. Ob obisku je nastala fotografija omizja na vrtu Fonove gostilne. Osrednja osebnost je bil seveda Cankar, ob njem je bila Fonova hčerka Rudolfa Vidmar s svojim soprogom pravnikom Franom in hčerko Bojano. Pri mizi je bil tudi notarski kandidat v Idriji Fran Tavzes, soprog Vidmarjeve sestre Rozalke. Domnevam, da sta bila pri mizi tudi dr. Dermota s svojo zaročenko Emo Fon. Nista se poročila, kajti tuberkulozni bolnik Dermota je umrl 3. maja 1914 v Gorici. Ema Fon se je kasneje poročila in dobila priimek Morini. Dr. Dermota ji je izročil nekaj Cankarjevih rokopisov, ki jih je Ema Fon s posredovanjem dr. Stojana Pretnerja predala rokopisnemu oddelku NUK-a.

Cankarjev obisk Solkana je bil je slučajen. Sicer so kraj obiskali ali obiskovali tudi nekateri drugi slovenski književniki. Svoja dekliška leta je v Solkanu preživela pisateljica in pesnica Pavlina Pajk. Otvoritev solkanske čitalnice poleti leta 1867 je s svojo prisotnostjo počastil Miroslav Vilhar. V čitalnico je na proslavo njene dvajsetletnice prišel tudi Simon Gregorčič. Fran Erjavec je tudi tod zbiral gradivo za svojo popotno torbo. Koliko je tistih, ki so prihajali v kraj kot obiskovalci Svete gore ali kasneje, v drugi polovici 20. stoletja, kot udeleženci literarnih srečanj z osnovnošolsko mladino ali pa kot obiskovalci Mestnega, Goriškega in Primorskega dramskega gledališča. Ne moremo pa, da ne bi omenili obiska nobelovca Iva Andrića na grobu Franceta Bevka (14. januar 1973). Enega izmed literarnih srečanj s Solkanci se je v nemirnem času po drugi svetovni vojni udeležil tudi v Krminu rojeni pesnik Zdravko Ocvirk (1908–1957), brat bolj poznanega literarnega zgodovinarja prof. Antona Ocvirka. Na prireditvi v Solkanu so plešastega, nizkega in čokatega moža z očali predstavili kot »tovariša Ocvirka«. Poslušalci v dvorani so se posmejali, ker so mislili, da gre za zasmehljivo ime nastopajočega, ki pa se ni zmedel in je izpolnil svojo nalogo. S tem ocvirkom iz literarne preteklosti Solkana pa tudi Gorice končujem. Hvala, ker ste me poslušali.

Solkan, 20. april 2018

Branko Marušič

Noč literature in glasbe v Solkanu – Noč knjige 2018

Letošnjo Noč knjige smo 20. aprila obeležili tudi v Solkanu, letos je bila še posebej svečana. S tem dogodkom smo se namreč spomnili kar treh pomembnih mož in jubilejev, ki so povezani z letom njihovega rojstva in smrti; vsebinsko smo se posvetili 100. obletnici smrti literata in politika Ivana Cankarja in jezikoslovca Stanislava Škrabca. Na nacionalni ravni letos praznujemo Cankarjevo leto, na regionalni pa Škrabčevo leto. Poseben poudarek pa je v tem večeru pridobila tudi lokalna raven in tako smo se v tem večeru posvetili tudi obeležju 120. obletnice rojstva solkanskega rojaka, alpinista in filozofa Klementa Juga.

Program so z branji del in spominov treh zgodovinskih ikon, ki jim je bil dogodek posvečen, oblikovali člani Goriškega literarnega kluba Govorica: dr. Tanja Badalič, Olga Kolenc, Dragana Marošević, Rajko Slokar, mag. Darinka Kozinc in Tanja Ocelić. Ker je bila srž dogodka tudi promocija aktualne literarne ustvarjalnosti na Goriškem, so člani Goriškega literarnega kluba Govorica v program večera prispevali tudi svoje lastne pesniške, prozne in esejistične stvaritve. Slavnostni govornik dogodka je bil zgodovinar dr. Branko Marušič, ki je vsem zbranim približal Cankarjevo povezavo z goriškim prostorom. V tej čarobni noči ni manjkalo niti dobre glasbe, ki jo je prispevala harfistka Tea Plesničar. Dogodek je z vezno besedo moderirala dr. Megi Rožič, doktorantka Univerze v Novi Gorici.

Megi Rožič

KS Solkan

Srečanje med podjetniki Goriške in Univerzo v Novi Gorici

Vipava, Ajdovščina, Rožna Dolina, 18.5.2018

Podjetniška skupina Solkan in Krajevna skupnost Solkan sta spodbudili srečanje solkanskih ter goriških podjetnikov s predstavniki Univerze v Novi Gorici. Srečanje je potekalo v petek, 18.5.2018, v dvorcu Lanthieri v Vipavi, obiskali pa smo tudi laboratorije v prostorih univerze v Ajdovščini in Rožni Dolini.

Začetno predstavitev in cilje skupine je v pisnem vabilu pripravil Simon Mokorel, ki je v uvodnem delu poudaril, da »*si je skupina solkanskih podjetnikov zastavila cilj spodbuditi celotno družbeno okolje Goriške k razmisleku o prihodnosti goriške regije. Prioriteta na tej poti je povezava in vzpostavitev aktivnega sodelovanja med ključnimi deležniki iz gospodarstva, univerze, politike in civilne družbe. Po strateškem cilju bi si v 10 letih želeli vzpostaviti trajno razvojno inovativno okolje, z lastno infrastrukturo vzgoje kadrov z visoko dodano vrednostjo na specifičnih področjih, ki izhajajo iz strategij in vizij gospodarstva*«.

Simonove besede je v predstavitvi iniciative solkanskih podjetnikov povzel tudi Radovan Grapulin, idejni vodja skupine podjetnikov, ki razumejo in vidijo pomembno vlogo univerze pri vzpostavitvi inovativnega ekosistema. Podjetniki so po seriji sestankov, na katerih so poskušali izluščiti potrebe in izzive podjetij, prešli v naslednjo fazo povezovanja in sodelovanja podjetij z univerzo. Iniciativa je odprta za vsa zainteresirana podjetja. V ta namen nameravajo povabiti na nadaljnje dogodke čim večje število goriških podjetij, ki vidijo priložnost v povezovanju in sodelovanju z Univerzo v Novi Gorici. Gre za prehod iz razmišljanj v aktivno povezovanje med podjetji in univerzo prek konkretnih rednih srečanj tako v prostorih univerze kot tudi v okoljih podjetij z namenom identifikacije skupnih sodelovalnih aktivnosti ter krepitve iniciative. Radovan vidi prihodnost v integraciji gospodarstva, podjetništva in izobraževanja ter predlaga neke vrste »kibernetsko tovarno« v solkanski poslovni coni. Ko bo vzpostavljeno konkretno sodelovanje in bodo podjetniki skupaj z univerzo ter drugimi družbenimi dejavniki opredelili ključne prioritete in aktivnosti, se bo skupina podjetnikov posvetila političnim aktivnostim za zagotovitev potrebnih podpornih instrumentov s strani goriške politike.

Srečanje v Vipavi se je sicer začelo z majhno zamudo zaradi zastoja na hitri cesti, vendar so predstavniki univerze in podjetniki po prijazni dobrodošlici rektorja dr. Danila Zavrtanika hitro ujeli ritem intenzivnega srečanja ob predstavitvi univerze in posameznih podjetij ter pogovoru o možnostih medsebojnega povezovanja in sodelovanja. S strani univerze so se uvodnega srečanja udeležili poleg rektorja še dr. Gvido Bratina, prorektor za raziskave in umetnost Univerze v Novi Gorici, dr. Matjaž Valant, dekan Fakultete za znanosti v okolju in vodja Laboratorija za raziskave materialov, dr. Melita Sternad Lemut, vodja Centra za raziskave vina, dr. Tanja Urbančič, dekanja Poslovno-tehniške fakultete, in Andreja Leban, predstavnica univerze za stike z javnostmi. V delovnem okolju v laboratorijih pa so nas sprejeli še dr. Samo Stanič, dekan Fakultete za naravoslovje in vodja Centra za raziskave atmosfere, dr. Mladen Franko, prorektor za izobraževanje, in dr. Jurij Urbančič, sodelavec evropskega projekta RETINA za dostop do enotne vstopne točke za razvoj novih materialov za industrijsko uporabo na področju shranjevanja energije, elektronike, farmacevtske in letalske industrije.

S strani podjetnikov so se srečanja udeležili Aleš Terpin – TPE elektronika, Nika Vodopivec – Instrumentation Technologies, Leon Kralj in Uroš Kostič – GOAP, Andrej Sluga – Advansys, Matej Peršolja – CARLOCK, Matija Klinkon – LEDLUX, Tomaž Jug – EDITOR, Arnela Lihić – Business Solutions in CREANEST. S strani Krajevne skupnosti Solkan so sodelovali njena predsednica mag. Darinka Kozinc, Radovan Grapulin in Simon Mokorel.

Dr. Gvido Bratina je predstavil zgodovino in strukturo univerze, ki je na Goriškem prisotna že od leta 1995, sprva kot Fakulteta za znanost o okolju, nato od leta 1999 kot Politehnika, do pridobitve statusa Univerze v Novi Gorici leta 2006. Ustanovitelji Univerze so Mestna občina Nova Gorica, Občina Ajdovščina in Inštitut Jožef Stefan, posvetovalno vlogo ima mednarodni svet vrhunskih strokovnjakov različnih univerz, poleg tega od leta 2018 Univerza v Novi Gorici predseduje Rektorski konferenci RS. Univerza ima status raziskovalne ustanove, kar pomeni, da je raziskovalni del enakovreden izobraževalnemu, študentje pa so že v začetku študija del raziskovalnih ekip. Poleg tehnološko usmerjenih fakultet (za vinarstvo in vinogradništvo, za znanost o okolju in življenju, za naravoslovje) zajema tudi Fakulteto za humanistiko, Akademijo za umetnost in Poslovno-tehniško fakulteto. Podiplomski študij je združen v posebni Fakulteti za podiplomske študije, ki ima strokovne in študijske povezave po vsem svetu.

Podjetniki so se predstavili s kratko prezentacijo svojih dejavnosti v Power Pointu. Aleš Terpin: TPE elektronika se ukvarja z edinstvenimi rešitvami s področja elektronike, njihov paradni konj je krmilni sistem za vlečne kljuke. Dr. Nika Vodopivec: na Instrumentation Technologies razvijajo instrumente za pospeševalnike osnovnih delcev, vstopajo tudi na trg medicinskih pospeševalnikov, v sklopu poslovne enote I-TECH Solutions pa razvijajo tudi napravo za merjenje sestave telesa življenjskih funkcij telesa. Leon Kralj: osnovni proizvodi podjetja GOAP so krmilniki in termostati za potniške ladje ter proizvodi za pametne hiše, skoraj vso proizvodnjo izvažajo v 60 držav, potrebujejo predvsem dobre prodajalce, z zaposlitvijo Uroša Kostiča pa so se pričeli ukvarjati tudi z umetno inteligenco. Andrej Sluga: podjetje Advansys proizvaja nadzorne sisteme za igralnice, pokrivajo okrog 200 igralnic v 50 državah, gre pa za informacijski sistem, ki nadzira vse denarne tokove igralniških aparatov, imajo še razvojna centra v Ljubljani in Mariboru, potrebujejo pa projektne menedžerje in prodajnike-inženirje za prodajo, montažo ter servisiranje sistemov. Matej Peršolja: podjetje CARLOCK proizvaja sistem povezave mobilnega telefona in avtomobila, prodajajo predvsem na ameriški trg po spletu. Matija Klinkon: podjetje LEDLUX se ukvarja z nizko energetsko in pametno razsvetljavo. Tomaž Jug: v podjetju EDITOR razvijajo spletne poslovne rešitve, med njihovimi proizvodi so program Go.shop, sodobna, hitra in varna spletna trgovina z izdelki na ključ, BISON – interni socialni network, sodobni intranet portal in poslovno družbeno omrežje ter drugi. Arnela Lihić je predstavila podjetji Business Solutions in Creanest. Podjetje Business Solutions ponuja informacijska orodja, ki pomagajo optimizirati poslovanje. Z razvojnimi proizvodi in rešitvami, ki jih predstavljajo, so poslovni procesi hitrejši in enostavnejši, stroški poslovanja pa nižji. S spletno trgovino Magento in modulom, ki pokriva vse zakonske zahteve posamezne države, uspešno delujejo tudi v tujini. Z rešitvami, namenjenimi za skladiščenje in projektno vodenje, dostopnim in preglednim kadrovskim delom ter lažjo dokumentacijsko sledljivostjo zajemajo zares celostno sistemsko rešitev za podjetje. Kreativna agencija Creanest se predstavlja s kreativnimi rešitvami, razvojem spletnih strani, marketingom in blockchainom. Storitve brandinga, grafičnega dizajna, profesionalnega fotografiranja, video produkcije, domenske registracije, razvoja aplikacij, vodenja marketinških kampanj, raziskav trga in ustvarjanja ponudbe kripto valut – zaobjamejo celotno digitalno in grafično predstavitev vašega podjetja na trgu.

Pogled Centra za raziskave vina. Foto Andreja Leban

Udeleženci srečanja pred dvorcem Lanthieri. Foto Andreja Leban

Po predstavitvah je v nadaljevanju srečanja pogovor potekal predvsem okrog možnosti povezovanja in sodelovanja. Dekanja Poslovno-tehniške fakultete dr. Tanja Urbančič je poudarila, da z nekaterimi podjetji že sodelujejo in so zainteresirani za kakršnokoli sodelovanje, dr. Zavrtanik pa je poudaril, da je tokratno srečanje zelo pomembno že zaradi osebnih stikov, s katerimi se vzpostavi zaupanje, in da je treba podobna srečanja še nadgrajevati. Po mnenju Andreja Sluga sta povezovanje univerze in podjetnikov ter medsebojno spoznavanje pomembni tudi zaradi samozavesti, ki izhaja iz vedenja, da so v našem okolju prisotni vrhunski strokovnjaki in znanja, s katerimi se lahko merimo z vsem svetom. Mag. Darinka Kozinc je sodelujoče pozdravila v imenu KS in obljubila logistično podporo dejavnosti podjetnikov ter izrazila veselje, da se je povezovanje z univerzo končno pričelo. Ob koncu prvega dela srečanja je Leon Kralj predlagal, da se ob naslednjem dogodku podjetja predstavijo tudi študentom, kar je po mnenju predstavnikov univerze izvedljivo in zelo dobrodošlo.

Ogled laboratorijev je bil za skupino podjetnikov izjemno zanimiv. Vodja Centra za raziskave vina je hudomušno pripomnila, da so se jim na začetku smejali – danes pa so med vrhunskimi strokovnimi institucijami s tega področja. Ogled dela v laboratorijih v univerzitetnih prostorih v Ajdovščini nas je popeljal v prihodnost – raziskujejo razteznost materialov in solarno prevodnost. Mogoče bomo imeli v prihodnosti posebne prevleke ali barve, s katerimi bomo zbirali sončno energijo, zanimive so raziskave drobnih sprememb v atmosferi, ki vplivajo na vreme, raziskave materialov z elektronskim mikroskopom in drugimi vrhunskimi aparati, v okviru projekta RETINA raziskujejo lastnosti tako organskih kot anorganskih materialov, v Laboratoriju za vede o okolju in življenju v Rožni Dolini pa so bile posebej zanimive raziskave za medicinske namene.

Zaključek srečanja in usmeritve za naprej

Naloga obeh udeleženih strani srečanja podjetnikov in univerze je vzdrževanje stikov z občasnimi dogodki ter osebnimi povezavami. Končni cilj je po mnenju Radovana Grapulina priprava projekta za razvoj Goriške, ki naj pritegne vse štiri akterje družbenega delovanja: politiko, gospodarstvo, izobraževanje in civilno družbo, in nastop projektov v Evropski skupnosti, ki zagotavlja finančna sredstva za razvoj. Pri sodelovanju gospodarstvo-univerza je pomembno vzpostaviti trajno povezavo za raziskave na univerzi in razvoj v gospodarstvu, kar omogoča vzpostavitev dovolj kritične mase za razvoj novih tehnologij, izdelkov in storitev. Dr. Zavrtanik je predstavil dolgoročno vizijo razvoja Goriške v ekosistem trajnostnega razvoja, prijetnega bivanja in primernega okolja za razvoj vrhunskih znanj ter podjetništva.

Iniciatorji – gospodarstveniki Solkana in UNG so se dogovorili tudi za formalizacijo naslednjih srečanj z ustanovitvijo odbora, ki ga bo vodil Simon Mokorel; za začetek bosta obe strani predlagali po enega člana. Prav tako sta se obe strani strinjali, da je potrebno sodelovanje opredeliti za dve obdobji: kratkoročno, ki naj temelji na sedanjih kompetencah in dolgoročno, v katerem se bo oblikoval tudi skupni projekt.

Zapisala *mag. Inga Brezigar*

KS Solkan

Goriški forum

Srečanje gospodarstvenikov v Primuli

Goriški forum, ki ga je 6. 4. 2018 organiziral časnik Finance, je postregel z zanimivimi pogledi tako s strani gospodarstvenikov kot s strani predstavnikov javnih institucij na razvoj in prihodnost goriške regije. Kot so ugotavljali sodelujoči, so za uspešen gospodarski razvoj regije ključnega pomena združevanje ljudi, združevanje znanja in sposobnosti. Spodbudno okolje privablja znanje, sposobne ljudi, ki ustvarjajo zaposlitve in pritegnejo investitorje, ki vlagajo denar v perspektivna podjetja. Goriška regija ima velik gospodarski potencial in tudi vrsto prednosti: geostrateški položaj in vpetost v evropske prometne tokove, razvoj čezmejnega urbanega prostora ter bogastvo naravnih virov. Regija ima tudi vzpostavljeno podporno in raziskovalno okolje. Naša podjetja in raziskovalno-izobraževalne institucije vlagajo večji obseg sredstev v raziskovalno in razvojno dejavnost, in sicer so ta znatno višja od slovenskega povprečja. Ključno prednost goriške regije predstavljajo tehnološka inovativna podjetja, učinkovita raba obnovljivih virov energije in obilo možnosti za razvoj turizma. Velika priložnost in možnost za razvoj gospodarstva se gotovo ponuja na področju trajnostne energetike ter e-mobilnosti.

V uvodnem delu foruma, ki ga je vodil direktor in glavni urednik časnika Finance **Peter Frankl**, so sodelovali predsednik poslovodnega odbora Hidrie **dr. Iztok Seljak**, vodja sektorja za kadre in splošne zadeve MAHLE Letrika, d. o. o., **Miloš Požar** in predsednik uprave Intra lighting **Marino Furlan**. Sodelujoči so izpostavili predvsem velike tehnološke spremembe, ki smo jim priča v sodobnem svetu. Kot ključne akterje sprememb so navajali uvajanje samovozečih vozil, razvoj robotov in njihovo umeščanje v industrijo ter umetno inteligenco. Ob tem so delili mnenje, da se bo struktura delovnih mest v prihodnosti bistveno spremenila, velik delež bodo prevzeli roboti, obenem pa se bodo odpirala nova delovna mesta, le da na drugih področjih kot doslej. Poudarili so pomen razvoja kadrov in podpiranja znanja, ki pomeni konkurenčno prednost.

V nadaljevanju so se predstavila uspešna domača podjetja, in sicer **Vrtnarstvo Čebron**, **Polavi Logistika** in **Mag-Lev Audio**. Njihove podjetniške zgodbe so dokaz, da premore Goriška veliko dobrega znanja, s katerim se lahko kosamo v globalnem svetu. Posvet se je zaključil z okroglo mizo, na kateri so **prof. dr. Danilo Zavrtanik**, rektor Univerze v Novi Gorici, **Matjaž Nemec**, podpredsednik Državnega zbora RS, **mag. Neda Rusjan Bric**, vodja skupine za pripravo kandidature Nove Gorice za EPK 2025, **mag. Nevenka Volk Rožič**, direktorica Severno Primorske gospodarske zbornice, in **mag. Tomaž Konrad**, višji svetovalec za evropske in druge projekte Mestne občine Nova Gorica, razmišljali o prihodnosti goriške regije. Kot dva pomembna projekta prihodnosti sta bila izpostavljena **kandidatura Nove Gorice za evropsko prestolnico kulture 2025** in **vzpostavitev ter aktivnosti Evropskega združenja za teritorialno sodelovanje EZTS GO**. O kandidaturi Nove Gorice za evropsko prestolnico kulture 2025 je spregovoril tudi novogoriški župan **Matej Arčon**, ki je poudaril, da pomeni kandidatura priložnost za večjo prepoznavnost in razvoj obeh Goric: »Naše območje moramo čezmejno povezati v širšem merilu, na območju od izvira do izliva Soče. Projekt bo uspel le, če bomo v njem povezali gospodarstvo in kulturo, kulturo in turizem. In prav tu vidim ključno priložnost za gospodarstvo. Če nam kandidatura uspe, pričakujemo v naši regiji povečan dotok domačih in tujih obiskovalcev iz naslova kulturnega turizma, kar bo nedvomno imelo pozitivne učinke na gospodarstvo. Ob tem, da so z izvedbo programa Evropske prestolnice kulture povezane številne druge storitve in potrebe. To bo priložnost ne zgolj za Novo Gorico, ki je sicer formalno kot središče nosilec kandidature, ampak za regijo v celoti in prav tu bo ključnega pomena naše povezovanje.«

Miroslava Križnič
Mestna občina Nova Gorica

Obe foto David Verlič

Anamarija Žabar

Gostinka Primule v Solkanu z dolgoletnim stažem

Le kdo ne bi vedel kje je Primula v Solkanu, starejšim poznana kot zadnja in prva postaja nekdanje žičnice na Sveto goro, danes pa imeniten svetel gostinski lokal, ki kraljuje s pogledom »za Bogove« na Sočo in solkanski most.

Anamarija Žabar je gospa obdana z imenitno energijo in s katero človek uživa ob kavi, še zlasti, če se ji pridruži okusen čokoladni sufle.

Od prej vas poznamo še iz gostišča Kekec, kjer ste ustvarili eno najbolj eminentnih točk na Goriškem v nekdanji skupni državi?

Drži, moj mož Jožef je po povratku iz italjanskih Dolomitov leta 1977 v najem vzel gostilno Kekec.

Takrat sem tudi sama vstopila v svet gostinstva lahko rečem, da me je ljubezen pripeljala v gostinstvo, s katerim predhodno nisem imela stika.

Kekec je v časih skupne države vnesel kar nekaj novosti. Tukaj je Jožefova zasluga, da se je gostilna razvijala in pripeljala v te kraje nekatere jedi, ki so nam danes samoumevne (njoki z gorgonzolo, file po kraško...).

Kdaj pa je padla odločitev za nakup »Žičnice«, kot smo nekdaj rekli temu prostoru?

Ob koncu devetdesetih let se je pojavila želja po odprtju lastne restavracije tako se je po nekajletnem iskanju pojavila možnost za nakup spodnje postaje žičnice.

Preureditev postaje žičnice v gostinski in nastanitveni obrat se je izkazala za kar velik podvig saj po namenski rabi nimata veliko skupnih točk.

Skupaj z arhitektom Alešem Vidičem smo skoraj deset let oblikovali ta prostor do današnje podobe.

Težav najbrž ni manjkalo, ste kdaj podvomili o pravilnosti odločitve?

Večkrat, ampak vseeno pri Primuli ne gre samo za gostinski objekt, zastavljeno je tako, da se bo lokal razvijal. Za razvoj in prepoznavnost pa je potreben čas, tudi ime Kekec ni zraslo v nekaj letih.

Poleg restavracije vaš lokal ponuja še druge storitve?

Primula ni samo a-la-carte restavracija, ponuja tudi poroke, praznovanja obletnic, sobe in konferenčne dvorane.

Zakaj pa odločitev za ime Primula? Je kaj v zvezi s prvim pomladnim cvetjem ali z besedo prima?

Kar nekaj časa nam je vzela izbira imena, beseda Žičnica nam kar ni šla iz glave. Ime Primula smo končno našli v naslovu istoimenske pesmi Simona Gregorčiča.

Koga vse ste že gostili pri vas? In kateri obisk vam je ostal najbolj v spominu, mogoče kakšna zabavna anekdota?

Pri nas je vsak gost pomemben in dobrodošel, tako tisti, ki pride na kavo ali kosilo ali pa praznuje pomemben dogodek. V dobrem desetletju se je kar nabralo nekaj lepih spominov, ravno ti oblikujejo in dajejo Primuli popotnico za prihodnost.

Kakšen pravzaprav mora biti današnji gostinec, da uspe?

Dandanes se mora gostinec znati dobro prilagajati gostu hkrati pa mora imeti svoj lasten stil z katerim se loči od ostalih, kopiranje ne pride v poštev.

Zaupajte nam še vaše življenjsko vodilo!

Predanost delu in ljubezen do tega kar skupaj z možem Jožefom opravljava.

Hvala za prijeten pogovor

Darinka Kozinc

Pogled s Primule. Foto David Verlič

Solkanska občina

Drugačni pogledi, drugačno stališče

25. aprila je v PN izšel članek s provokativnim naslovom »Solkanci bi se radi odcepili od Nove Gorice«. Nanj se je odzval naš krajan Tomaž Vuga s pismom, objavljenim v PN 8. maja 2018, ki ga posredujemo tudi našim bralcem.

Spoštovana urednica,

V sredo, 25.4.2018, ob jutranji kavi, ste mi z velikim naslovom na prvi strani *»Solkanci bi se radi odcepili od Nove Gorice«* kar pošteno dvignili pritisk, saj sem eden od tistih Solkancev (in gotovo ne edini) ki pa nismo za novo solkansko občino. Zato takoj na začetku moja kritika samemu naslovu, bolj primerno bi se glasil »*Nekateri* Solkanci bi se odcepili …..«, sam članek pa bi bil še bolj zanimiv, če bi še z imenom in priimkom našteli, kdo so. Seveda me je pomirjujoč in razlagalen ton glavnega članka na sedmi strani pomiril, a sem se kljub temu odločil, da svoje stališče do teh pobud tudi pisno predstavim.

Zakaj sem proti novi občini:

Ker verjamem da je le v slogi moč, da smo tako v Sloveniji kot na Goriškem že preveč razdrobljeni na skoraj neobstojne delce, da nas drži skupaj le še škodoželjnost in nevoščljivost, da za večje in pomembne projekte, ki bi nas popeljali v boljše čase enostavno nimamo več dovolj moči. Nadaljnje drobljenje bi tako stanje le še pripeljalo do dokončnega konca.

Ker Solkan enostavno ne izpolnjuje pogojev za uspešen samostojen razvoj, glede tega si nekateri namenoma zatiskajo oči. Naj postrežem s konkretnimi podatki: Solkan (skupaj s Sveto Goro) je imel po uradnih statističnih podatkih leta 2017 3166 prebivalcev, pred desetimi leti pa 3443, v tem času se je torej zmanjšal za 10%. Še slabši so podatki o starostni strukturi, saj je otrok (do 14. leta starosti) v Solkanu le 13%, medtem ko jih je v občini in Sloveniji 15%; prebivalcev starejših od 65 let je v Solkanu 25%, v občini 22%, v Sloveniji, ki velja za nevarno postarano državo pa le 19%. V Solkanu se letno rodi v povprečju 28 otrok, od tega se jih vpiše v solkansko osnovno šolo, po pripovedovanju njenega ravnatelja, le okrog polovica. To pomeni, da solkanska šola, nekoč center naselja, sploh ni več solkanska, vezi se nevarno trgajo. Solkan skoraj nima več delovnih mest, tu ni nobenega večjega podjetja, na tem področju se sploh ne moremo primerjati z, n.pr., Šempetrom, ki je iz bivše občine odnesel njen najvitalnejši in najbogatejši del.

In ker, če smo objektivni, moramo priznati, da je Solkan kljub nezadovoljstvu z novogoriško občino po letu 2000 le dosegel vrsto pomembnih pridobitev, seveda s prizadevanjem KS, a tudi z veliko finančno in organizacijsko podporo občine. Naj naštejem le nekatere: ureditev obeh trgov ob 1000 letnici Solkana, ureditev kanalizacije in Soške ceste do pokopališča na severnem koncu Solkana, kajak center, kotalkališče, kanalizacijo in celovito ureditev Ulice Milojke Štrukelj, solkansko obvoznico, (začasno) prometno ureditev glavne ulice, ureditev okolice solkanskega mosta, novo železniško postajališče, in še bi lahko našteval. Dvomim, da bi lahko samostojna občina s svojim proračunom in organizacijsko strukturo, potem ko bi pokrila vse zakonske obveznosti do šole, vrtcev vzdrževanja cest itd. lahko udejanjila vse to.

To sem našteval le zaradi objektivne slike, ne pa ker bi hotel biti advokat mestne občine, saj z njenim odnosom do Solkana tudi jaz nisem zadovoljen. Solkan si zasluži več, saj je v sedemdesetletni zgodovini Nove Gorice samo zgubljal, od svojih polj do dejavnosti in bogatega življenja, celo prebivalcev. Nova Gorica je dolžna Solkanu vsaj nekaj vrniti tudi zaradi tega, ker je še vedno najžlahtnejši del mestnega območja, nanj bi morali biti vsi ponosni, moral bi biti novogoriški Grinzing ali stara Ljubljana, ne pa (še vedno) od prometa devastirano naselje. Da ni, je gotovo kriva tudi ne najboljša komunikacija med našo KS in občino, razlogi zato pa so po mojem mnenju na obeh straneh, za naše projekte in cilje bi se morali bolj izpostaviti, se zanje uspešneje boriti, na občini pa bi morali imeti bolj prožne sogovornike, z večjim posluhom in spoštovanjem do lokalnih potreb.

Zato predlagam, da, namesto da se ukvarjamo z ustavljanjem nove občine, poiščemo načine, kako odnose z občino postaviti na nove temelje in zagotoviti, da se bodo naši projekti v medsebojnem soglasju čim prej udejanjili. Smo pred občinskimi volitvami, vprašajmo se, kdo nas bo naslednja štiri leta zastopal v mestnem svetu, kako bo sestavljen svet naše KS. Menim, da bi se moral Iniciativni odbor, namesto z ustanavljanjem nove občine, raje posvetiti iskanju takih kandidatov za svetnike v mestnem svetu, ki bodo, ne glede na listo ali stranko, znali zastopati interese Solkana; za svet KS pa predlagati listo takih kandidatov, ki bodo čutili Solkan, z njim živeli in bili pripravljeni zanj tudi delati. Če bomo imeli prave ljudi na pravem mestu, bomo gotovo potrebe in načrte Solkana lahko udejanjali tudi v sedanji občini.

Tomaž Vuga

Evropska prestolnica kulture

GO! 2025 – evropski prestolnici kulture naproti

Leta 2025 bosta eno slovensko in eno nemško mesto dobila prestižni naziv evropska prestolnica kulture (EPK). Doslej so kandidaturo uradno napovedala tri slovenska mesta, in sicer Ljubljana, Lendava in Nova Gorica.

V Novi Gorici, ki kandidira skupaj z Gorico in vključuje širše območje od izvira do izliva reke Soče, so priprave na kandidaturo v polnem teku. Glavni cilj EPK je predvsem izboljšana kakovost življenja prebivalcev mesta in njegove širše okolice. Je enkratna priložnost, da se vse potenciale obmejnih mest in področij preko kulturnega angažmaja celostno poveže v kulturno, turistično, gospodarsko, izobraževalno in infrastrukturno enoto, ki bo povečala gospodarski razvoj in investicije ter na ta način pritegnila tako množice kulturnih turistov kot omogočila zdajšnjim in novim prebivalcem kvalitetnejše bivanje.

Hkrati pa kandidatura pomeni veliko odgovornost in zavezo, zato **novogoriški župan Matej Arčon** ocenjuje, da je bila odločitev zanjo ena najzahtevnejših. Soglasno jo je podprl Mestni svet Mestne občine Nova Gorica, podporo pa so ji izrekli tudi župani na Svetu regije severne Primorske.

Poleg Gorice je partnersko mesto Nove Gorice tudi Zittau v Nemčiji, ki leži na tromeji s Češko in Poljsko. Mesti združuje veliko skupnih točk, zato je njuno partnerstvo toliko bolj dragoceno. Ležita ob meji in ob reki ter imata bogate izkušnje na področju čezmejnega sodelovanja.

Priprave na kandidaturo vodi **mag. Neda Rusjan Bric** skupaj z delovno skupino strokovnjakov, ki sodeluje pri oblikovanju vsebin, koordinatorka na Mestni občini Nova Gorica pa je **podžupanja Ana Zavrtanik Ugrin.**

Kandidatura je najavljena, oddaja se jo v jesenskem času prihodnje leto, do takrat pa morajo biti opravljena vsa potrebna opravila za oddajo zahtevne prijave. Smisel kandidature je, da jo čuti in sooblikuje čim več ljudi, saj bo le na ta način lahko kvalitetno pripravljena ter bo potem tudi zaživela v polni meri, zato so čisto vsi vabljeni k oddaji predlogov.

Vse potrebne informacije so na voljo na spletnem mestu Mestne občine Nova Gorica na naslovu **www.nova-gorica.si/EPK/**. Prav tako pa v prostorih Mestne občine Nova Gorica že deluje Pisarna EPK GO!

Mestna občina Nova Gorica

Dogodki

Prometni dan v Vrtcu pri OŠ Solkan

Otroci ne znajo in ne zmorejo samostojno sodelovati v prometu, saj ga doživljajo drugače, velikokrat jih premami kaj na drugi strani ulice in pozabijo na vsa pravila. Pri hoji in teku še niso dovolj spretni, kaj šele, da bi obvladali vožnjo kolesa tako dobro, da bi varno sodelovali v prometu. Zato smo tukaj odrasli, strokovni delavci vrtca, starši in skrbniki, da poskrbimo za varnost otrok ter jih seveda učimo varnega ravnanja v prometu.

V našem vrtcu se otroci že vrsto let seznanjajo z varnostjo v prometu. V aprilu vsako leto še posebej posvetimo en dan sodelovanju z različnimi zunanjimi institucijami, ki skrbijo za našo varnost. Tako je v vseh treh enotah vrtca (v enoti Trnovo, enoti Grgar, enoti Solkan) potekal PROMETNI DAN. Obiskali so nas policisti UE Nova Gorica, gasilci UE Nova Gorica, vodniki z reševalnimi psi iz Društva reševalnih psov Nova Gorica in gorski reševalci.

Policisti so otrokom pripravili poligon s prometnimi znaki, po katerem so se po pravilih, ki veljajo v prometu, vozili s kolesi, poganjalci, tricikli, nekateri pa tudi z rolerji. Ob tem so si otroci na sproščen, naraven in nazoren način pridobivali izkušnje ter spoznavali pravila in to, da je promet zelo resna stvar. Policist je tudi predstavil policijsko opremo (neprebojni jopič, intervencijsko čelado, lisice), ki jo potrebujejo pri svojem delu. Gasilci so otroke seznanili predvsem z novimi izrazi in imeni opreme (zaščitno obleko, odsevnim brezrokavnikom, ročnikom, cevmi, dvigovalnimi blazinami …) ter predstavili pripomočke iz gasilskega avtomobila, ki jih uporabljajo pri reševanju v prometnih nesrečah. Z reševalnimi psi in njihovimi vodniki so se otroci prav veselo zabavali ter igrali »skrivalnice«. Na vrtčevskem igrišču so se otroci namreč skrili in na ukaz vodnika so reševalni psi otroke z lahkoto našli ter z laježem dali znak, da je skrivalnic konec. V toplih mesecih nam drevesa na vrtčevskem igrišču nudijo veliko sence, na ta dan pa so služila gorskim reševalcem kot opora za prikaz reševanja, pri katerem se uporablja oprema za prvo in nujno medicinsko pomoč (vakuumska blazina, zajemalna nosila …) ter tehnična oprema, kamor spadajo vitel, vrtalnik, razne vrvi, klini …

Med različnimi dejavnostmi so otroci na zabaven, a poučen način spoznali in razumeli njihovo delo ter si pridobili mnogo izkušenj, ki so potrebne za lastno varnost in varnost drugih, kjerkoli že smo.

Pomočnica ravnatelja za vrtec
Urška Komel

Prometni dan v Vrtcu. Foto Urška Komel

Igre brez meja. Foto Urška Komel

Dogodek v župniji Solkan

Procesija ob prazniku Sv. Rešnjega Telesa

V nedeljo, 3.junija je bila po solkanskem placu procesija ob prazniku sv. Rešnjega telesa.

Na placu je bil postavljen oltar, zadišalo je po ožepcu, otroci so potresali cvetje.

Pevci so zapeli »Radostna se tebi danes klanja naša vas« in »Plodne so njive«, s katerimi smo prosili za blagoslov kraja, ljudi in njihovega dela.

Pevci pod lipo pred cerkvijo. Foto Marija Drešček

Igre brez meja v Vrtcu pri OŠ Solkan

Igra je spontana, ustvarjalna aktivnost, ki jo zasledimo v različnih obdobjih človekovega življenja in ne le v otroštvu, pri čemer je v predšolskem obdobju igra otrokova prevladujoča dejavnost. Otroku ni toliko važen končni rezultat, kot sam proces, uživanje in zadovoljstvo v igri.

Konec aprila smo z gosti-učenci iz OŠ Kozara za vrtcem pri OŠ Solkan izvedli Igre brez meja. Otroci so se preizkusili pri različnih športnih dejavnostih. Plazili so se skozi obroče, metali žoge v cilj, mimo ovir kotalili različne velikosti žog, tekli skozi oljčni nasad, delali »kokice« z žogicami s pomočjo padala, plesali v krogu in z vsemi čutili preizkušali senzorno pot na atriju.

Ob zaključku iger smo se s pozitivnimi občutki, držeč za roke, zbrali v krogu, zapeli pesem o Prijateljstvu in si s podelitvijo medalj, čestitali za aktivno sodelovanje, pomoč otrokom pri vključevanju v športne igre in predvsem za spoznavanje in kovanje novih prijateljstev.

Pomočnica ravnatelja za vrtec
Urška Komel

Igre brez meja. Foto Urška Komel

Dogodki

Pomoč na domu za prijaznejše življenje doma

Morda ste že opazili oskrbovalke, ki pridno razvažajo kosila, nudijo osebno pomoč in druge storitve socialne oskrbe na domu ter v vsakdan naših sokrajanov s toplo besedo in nasmehom prinašajo vedrino in spokojnost. Pomoč nudijo posameznikom, ki zaradi starosti, invalidnosti in kronične bolezni ne zmorejo skrbeti sami zase.

Storitve socialne oskrbe se izvajajo v sklopu **Centra za pomoč na domu**, ki deluje pod okriljem Doma upokojencev Nova Gorica. Sedež Centra je v središču Solkana in prav tam sta vam na voljo koordinatorki pomoči na domu, s katerima se lahko pogovorite o svojih individualnih potrebah in pričakovanjih.

Socialna oskrba omogoča prijazno obliko socialne pomoči, saj spodbuja življenje v domačem okolju in tako vsaj začasno nadomesti potrebo po institucionalnem varstvu v zavodu. In da ne bo pomote, pomoč ni namenjena le starostnikom oz. starejšim od 65 let, ampak tudi invalidom, kronično bolnim osebam in otrokom s težko motnjo v telesnem ali duševnem razvoju.

Storitve se prilagodijo potrebam posameznika in zajemajo naslednje sklope opravil:
– **pomoč pri osnovnih dnevnih opravilih** (pomoč pri oblačenju in slačenju, umivanju, hranjenju itd.),
– **gospodinjsko pomoč** (prinos enega toplega obroka, nabavo živil, pomivanje posode, osnovno čiščenje bivalnega prostora itd.),
– **pomoč pri ohranjanju socialnih stikov** (družabništvo, spremstvo na sprehod ali po opravkih itd.).

Glede na trenutno veljavno ekonomsko ceno storitve in višino sofinanciranja iz proračuna občine znaša cena storitev za uporabnika v Mestni občini Nova Gorica:
– med tednom: **3,90 EUR/uro**,
– v nedeljo: **5,01 EUR/uro**,
– na praznik in dela prost dan: **5,29 EUR/uro**.

Center za pomoč na domu utrjuje svoje mesto in prepoznavnost v Solkanu, saj se v njem odvijajo najrazličnejše razstave. Letos je pridobil tudi naziv *Demenci prijazna točka*, ki nudi informacije o tem, kakšni so znaki demence ter kam naj se osebe z demenco in njihovi svojci ali prijatelji obrnejo po nadaljnjo pomoč (osebni zdravnik, center za socialno delo, društvo Gospominčica itd.).

Za dodatne informacije o storitvah socialne oskrbe na domu se obrnite na:

CENTER ZA POMOČ NA DOMU
Trg Jožeta Srebrniča 6, Solkan
Tel. št.: 05 335 33 00
E-mail: cpd.ng@dung.si

Tanja Peloz

Fotografije so delo Fotografske Skupine Dance with Guru.

Varstveno delovni center Nova Gorica

Velikonočni obisk članov sveta KS Solkan v enoti VDC Solkan, ki so se ga uporabniki zelo razveselili in med katerim je nastala skupna nasmejana fotografija.

Aleksandra Sedevčič,
skupinski habilitator

Goriški center
Tel. 05 33 50 650; 05 33 50 640
www.vdcng.si

Obe foto Aleksandra Sedevčič

Izjemen koncert v baziliki Kraljice Svetogorske

Prvo junijsko nedeljo popoldne smo v blagozvočnem okolju svetogorske bazilike prisluhnili veličastnemu koncertu v pozdrav Kraljici Svetogorski in v spomin na p. Stanislava Škrabca ob njegovi 100-letnici smrti. Koncert je izvajala vokalna skupina Krila, ki pod taktirko Mojce Lorber prepeva že 26 let. Desetčlanski zbor sestavlja pet ženskih in pet moških glasov. Ob bogatem spremnem nagovoru Jureta Seška, ki je v prepričljivih besedah osvetljeval podobo p. Stanislava Škrabca, je sledil ustrezen pevski repertoar. Pred milostno podobo Kraljice Svetogorske je zazvenela *Ave Maria* sodobnega skladatelja Javiera Busta iz Baskije. Italijanski glasbenik Giulio Caccini je v 16. stoletju uglasbil arijo *Ave Maria* le na teh dveh besedah, zato je še posebej glasovno izzvenevala. Program je bil v veliki meri izbran po besedilih slovenskih avtorjev. Tako smo prisluhnili pesmim *Slovenska zemlja* Jakoba Aljaža, *Tu smo doma* Berte Golob, *Ozdravi naš narod* po poslovenjenem besedilu Silve Žgur. To je v skladu s p. Stanislavom Škrabcem, ki je vse življenje posvetil slovenskemu jeziku iz neizmerne ljubezni do slovenske domovine. Koncert je sovpadel ravno na dan volitev poslancev v parlament, ki nam bodo v prihodnje usmerjali našo nadaljnjo pot.

Posebnost skupine je še v tem, da je dirigentka hkrati tudi violinistka, posamezni pevci pa igrajo še na pianino in kitaro, kar je posebej popestrilo izjemen pevski program in navduševal poslušalce, ki so sproti nagrajevali izvajalce z bučnim ploskanjem. Med pevci je tudi enkratni napovedovalec Jure Sešek, ki je s svojo privlačno besedo in sprotno napovedjo programa še posebej popestril dogajanje. Tudi to je bila posebnost, saj običajno predstavlja pevce kdo izmed organizatorjev. Tokrat je bil organizator Frančiškanski samostan na Kostanjevici, ki je poskrbel za koncertni list z drobci iz življenja in delovanja p. Stanislava Škrabca. Letos samostan neprestano bogati Škrabčevo leto s pestro vsestransko dejavnostjo, ki je zajela širši krog, tako da v prihodnje p. S. Škrabec in njegovo jezikoslovno delo ne bo več med manj znanimi imeni, tako kot je bilo predolgo doslej.

Katarina Vuga

Pevski zbor Krila. Foto Mirjam Brecelj

Razstava Mire Pilih

V prostorih Krajevne skupnosti Solkan je na ogled razstava likovnih del Mire Pilih.

Avtorica likovnih del v različnih tehnikah je delala kot medicinska sestra v Vipavi, Šempetru pri Gorici, v ambulanti SGP v Novi Gorici, po diplomskem študiju pa je pokoj dočakala na medicinski fizioterapiji v Novi Gorici.

Likovnih veščin se je učila v Društvu Most v Ajdovščini pri likovnem pedagogu prof. Antonu Bavčarju, ki jo je spremljal na njenih številnih društvenih razstavah in na samostojni razstavi v prostorih stare osnovne šole v Vipavi.

Njena želja je, da se s svojimi likovnimi deli predstavi s samostojno razstavo tudi v Solkanu. Na ogled so vljudno vabljeni vsi prebivalci tega lepega slovenskega kraja.

MR

Muzej

Filmski junij in muzejska poletna noč vabita v Goriški muzej

Kot vsako leto tudi letos zanimiv program muzejskega filmskega junija in muzejske poletne noči v organizaciji Goriškega muzeja vabi obiskovalce v muzejske prostore. Program so na predstavitveni tiskovni konferenci v vrtu Vile Bartolomei v sredo, 30. 5. 2018, predstavili mag. Darja Skrt in kustos David Kožuh ter režiser Andrej Mlakar, ki je spregovoril o svojih filmih.

Letošnji filmski junij se priključuje prireditvam v sklopu evropskega leta kulturne dediščine, ki je letos usmerjeno v bogastvo kulturne dediščine Evrope, pri čemer se poudarja njegova vloga pri oblikovanju skupnega zavedanja o identiteti in gradnji prihodnosti Evrope.

Trije junijski torki zapored (5., 12. in 19. 6.) so posvečeni izbranim filmom režiserja Andreja Mlakarja. **Andrej Mlakar** je diplomiral na AGRFT, na oddelku filmske in televizijske režije, podiplomski študij pa je opravil na HFF v Münchnu na oddelku za igrani film. Kot asistent režije je sodeloval z različnimi avtorji (Rajkom Ranflom, Matjažem Klopčičem in Igorjem Pretnarjem) pri več celovečernih filmih, sam pa je režiral vrsto kratkih igranih, dokumentarnih in televizijskih filmov. Avtor priznava, da je nagnjen k dokumentarnemu filmu, iz katerega črpa in nabira snov za izvirne projekte ter igrane filme. Kratki film Ljudje iz gline je bil prikazan na mednarodnih filmskih festivalih. Za celovečerni film Christophoros je leta 1986 prejel Grand prix na filmskem festivalu v Strasbourgu.

Na tiskovni konferenci v vrtu Vile Bartolomei. Foto Katja Munih

Prvi večer je bil na sporedu film **Slovenija – štirje letni časi: Pomlad**, **Poletje**, **Jesen**, **Zima**.

Serija štirih krajših dokumentarnih filmov je nastajala v 80. letih prejšnjega stoletja kot triletni projekt režiserja Andreja Mlakarja. **Pomlad** je posneta na Dolenjskem in v Beli krajini, **Poletje** v Primorju in na Krasu, **Jesen** na Štajerskem, Koroškem in v Prekmurju, **Zima** pa na Gorenjskem. »To je celostna predstavitev slovenske naravne in kulturne dediščine po slovenskih pokrajinah v različnih letnih časih,« predstavi svoje delo avtor.

Drugi večer so predvajali filma **Ruševec** in **Štala**. »Ruševec« je poimenovanje za eno izmed ljubenskih potic – velikonočnih butar z Ljubnega ob Savinji, ki jih domačini nosijo k blagoslovu na cvetno nedeljo. Vpisane so v register kulturne dediščine Slovenije in so živa mojstrovina državnega pomena. Dokumentarni film **Štala** pa prikazuje, kako je v Volčjem Potoku z adaptacijo štale nastala galerija Janeza Boljke. V njej so razstavljene male bronaste plastike ciklusa Živalske igre. Dokumentarec so sooblikovali režiser Andrej Mlakar, arhitekt Andrej Kemer, oblikovalec Miljenko Licul in glasbenik Darijan Božič.

Zanimiv film je predstavljen na tretji večer, v torek, 19. 6. 2018, ob 21.00. Dokumentarni film **Zamejci** prikazuje Slovence v zamejskem prostoru v Italiji. Režiser je sodeloval s Kinoateljejem iz Gorice. »Globalno se projekt Zamejci navezuje na serijo dokumentarnih filmov 'Slovenija', ki je bila tematsko razdeljena po pokrajinah. Logični zaključek je bil torej zamejstvo,« označi svoj dokumentarni film režiser Andrej Mlakar.

V sklopu **poletne muzejske noči 2018** pa so bila v soboto, 16. junija, odprta vrata muzejskih zbirk in razstav na kar šestih lokacijah: v Vili Bartolomei, na Gradu Kromberk, muzejska zbirka Ajdovščina, muzejska zbirka Kolodvor, na Gradu Dobrovo in v Vinarskem muzeju Vipava. Pester je tudi seznam razstav, ki so si jih lahko obiskovalci ogledali ob strokovnem vodstvu muzejskega kustosa: razstava o 70 letih likovne ustvarjalnosti v Novi Gorici **Na začetku je bila črta** in pregledna razstava slikarja **Klavdija Tutte** v Gradu Kromberk; razstava o zapisani dediščini **Pisna dediščina: kako jo ohranjamo in restavriramo** o igrah in igračah **Igre moje mladosti** ter o nekdanjih verovanjih **Staroverstvo in staroverci** v Vili Bartolomei v Solkanu; razstavi o arheološki preteklosti Ajdovščine v muzejski zbirki v Ajdovščini, razstava o državni meji v muzejski zbirki Kolodvor in razstave v gradu Dobrovo ter Vinarskem muzeju v gospodarskem poslopju Lanthierijevega dvorca v Vipavi.

Mag. Darja Skrt in David Kožuh

Pozabljeni poklici v Vili Bartolomei

V četrtek, 31. maja 2018, so v Vili Bartolomei v Solkanu konservatorji-restavratorji Goriškega muzeja in slušatelji Restavratorskega krožka Unitri Nova Gorica predstavili večletno sodelovanje ter prizadevanje za ohranjanje skupne in zasebne kulturne dediščine. V evropskem letu kulturne dediščine 2018 so prireditev posvetili eni izmed tem – z dediščino povezanimi spretnostmi in poklici.

Poleg učenja osnovnih postopkov konserviranja in nege predmetov se mentorji ter slušatelji v krožku, ki v Goriškem muzeju poteka že 21. leto, tudi skupaj učijo in si izmenjujejo spretnosti, posebej znanja, povezana s tradicionalnimi, večinoma že pozabljenimi poklici in obrtmi (knjigovez, lončar, rezbar, štukater, pozlatar, mizar itn.). Slušatelji krožka so na prireditvi ob primerih predstavili nekatere stare tehnike izdelave, zaščite in dekoracije predmetov (izdelavo dekoracije, imenovane pastiglia, zlatenje, razne tehnike ročne izdelave in krašenje glinenega posodja, površinsko zaščito lesa z voskanjem in politiranjem, knjižne vezave, izdelavo namenskih zaščitnih škatel) ter pokazali, da novo pridobljena znanja v kombinaciji z izkušnjami in nekaterimi znanji iz aktivnega življenjskega obdobja lahko pomagajo bolje razumeti dediščino in vzroke njenega propadanja ter jo pomagajo ohranjati in uživati.

Prireditvi, ki je bila lepo obiskana, je sledil vodeni ogled razstave Centra za restavriranje pri Arhivu Slovenije Pisna dediščina: kako jo ohranjamo in restavriramo.

Z dogodkom se je Goriški muzej vključil tudi v Teden vseživljenjskega učenja (LUNG) in konservatorsko-restavratorsko transverzalo (Društvo restavratorjev Slovenije).

Besedilo: Konservatorji-restavratorji Goriškega muzeja

Fotografija: arhiv GM

Kajakaši

Obetaven začetek in prvi vrhunec kajakaške sezone Kajakaškega kluba Soške elektrarne

Člani Kajak kluba Soške elektrarne so se s svetovnega prvenstva v spustu in evropskega prvenstva v slalomu vrnili z več medaljami. Svetovno prvenstvo v švicarskem **Muotathalu** je bilo za slovensko reprezentanco med najuspešnejšimi v zgodovini. Največ je k temu pripomogel **Nejc Žnidarčič**, ki je preizkušnjo v sprintu na svetovnem prvenstvu odpeljal brez napake in tako po šestih letih ponovno postal svetovni prvak. Da je bil zmagovalni oder popolnoma slovenski, sta poskrbela še **Vid Debeljak** in **Anže Urankar**. Ker so zasedli celoten podij v posamični preizkušnji, bi bilo kaj drugega kot zlato tudi v moštvenih vožnjah precejšnje presenečenje ali pa posledica kakšne velike napake. Niso je storili in suvereno so si priveslali zlato tudi med moštvi. Že tako nadvse uspešne nastope kajakašev je z zlatom dopolnil tudi kanuist **Blaž Cof** iz Tacna**.** Dva dni prej pa je v klasični preizkušnji zmagal tudi **Simon Oven**.

V istem tednu, kot je bilo v Švici svetovno prvenstvo v spustu, je v **Pragi** potekalo prvenstvo stare celine v slalomu. Domači klub je tam zastopalo kar pet tekmovalcev. Največ se je stavilo na izkušenost **Urše Kragelj** in **Luke Božiča**, a so se stvari odvile nekoliko drugače. Za medalje sta poskrbela mlajša predstavnika kluba. **Niko Testen** je že po svojem prvem velikem tekmovanju v članski konkurenci domov prišel z medaljo. Na moštveni preizkušnji je bil skupaj s **Petrom Kauzerjem** in **Martinom Srabotnikom** bronast. Imamo pa tudi novo evropsko prvakinjo v kanuju **Viktorio Wolffghardt,** ki sicer zastopa Avstrijo, a vesla za solkanski klub**.** Sicer je bilo to za našo reprezentanco tudi prvenstvo za las zamujenih priložnosti ali nekoliko športno nesrečnih uvrstitev. **Urša Kragelj** in **Nina Bizjak** sta za las ostali brez finala in obe prvenstvo zaključili na 11. mestu. Slabo polfinalno vožnjo je prikazal tudi **Luka Božič**, ki ga končno 16. mesto vsekakor ni zadovoljilo in bo nove priložnosti iskal na prihajajočih svetovnih pokalih ter svetovnem prvenstvu v **Riu**. Tudi Nikov prvi posamični preboj skozi kvalifikacije so preprečile le štiri stotinke. Kljub vsemu njihovi rezultati nakazujejo, da bodo prihajajoče tekme svetovnega pokala še kako zanimive. Spustaška karavana tekmovanj se nadaljuje v Banjaluki, kjer bosta prvi dve tekmi za svetovni pokal, potem pa se selijo na Savinjo. Slalomisti pa bodo po nekajdnevnem premoru tekmovanja svetovnega pokala začeli v Liptovskem Mikulašu, v prvem vikendu septembra pa bodo tekme najvišjega ranga tudi v Tacnu.

Nejc Žnidarčič v Švici za zlato medaljo na svetovnem prvenstvu

Otroci pod mostom

Sprejem v Solkanu. Vse foto arhiv KKSE

Pri starem jezu

V Solkanu smo letošnjo največjo tekmovanje gostili že v marcu, bo pa v sezoni še kar nekaj zanimivih prireditev. Najprej sredi junija (v soboto, 16. junija) gostimo **slovenski pokal v SUP-u** ali stoječem veslanju. Na ta dan bo mogoče tudi brezplačno preizkusiti SUP in kajakaško opremo, zvečer pa bo poskrbljeno za živo glasbo. Dober teden kasneje se bosta že začela mednarodni tabor in tekmovanje **ECA Junior Cup SOLKAN 2018**, na katerega je prijavljenih že skoraj štiristo tekmovalcev iz dvajsetih držav. Kajakaški utrip se bo v celotedenskem dogajanju zagotovo začutil v širši okolici. Športno društvo Sonček celo poletje organizira termine **Poletja ob Soči**, ki v Solkanu in širše ne potrebuje predstavitve. Počitniški programi bodo v okviru **Športne 5-ke** potekali tudi v kajakaškem centru. Poleti bo še nekaj manjših tekmovanj v kajaku, ki se bodo zaključila 9. septembra s **Soško regato**. Ta bo letos malo bolj slavnostna, saj klub praznuje sedemdeseto obletnico. Okroglemu jubileju bomo namenili tudi prva dva vikenda v oktobru z **EKO dnevi in klubskim dnevom**. Sezono prireditev bomo zaključili z gorsko tekaško prireditvijo **Tek treh vrhov**, ki bo letos 4. novembra.

Andrej Humar

Karate društvo NAKAMA na državnem prvenstvu

Člani karate društva NAKAMA so se uspešno udeležili 2. državnega prvenstva Fudokan Slovenije 2018. V soboto, 14. 4. 2018, je v Zgornjih Gorjah potekalo 2. DP Fudokan Slovenije v soorganizaciji KK Panda. Nastopilo je 94 tekmovalcev, ki so opravili kar 214 nastopov v različnih disciplinah in kategorijah. Prvenstvo je podprlo 8 klubov zveze.

Rezultati naših tekmovalcev:

Kata:
Tine Žniderščič 3. mesto
Nejc Škrlj 3. mesto
Matic Fabjan 2. mesto
Yeraldo Yohanly Kastelic 3. mesto
Patrik Žniderščič 2. mesto
Metod Rot 3. mesto
Tine Pahor 3. mesto
Andraž Filač 3. mesto
Nejc Velušček 2. mesto
Valter Čefarin 3. mesto

Kihon:
Yeraldo Yohanly Kastelic 2. mesto
Tine Štakul 3. mesto
Patrik Žniderščič 2. mesto

Kihon ipon kumite:
Patrik Žniderščič 1. mesto
Metod Rot 2. mesto

Kata duet:
Yohanly in Tine 3. mesto
Patrik in Metod 3. mesto
Andraž in Nejc 1. mesto

Kata team:
Valter, Andraž in Nejc 1. mesto

Čestitke vsem!

Podelitev v Švici

Foto Arhiv Društva NAKAMA

OŠ Solkan

Srečanje s pisateljico Tatjano Kokalj

Ob zaključku bralne značke smo na OŠ Solkan gostili pisateljico Tatjano Kokalj
Foto: Tanja Nemec

Na Mostu na Soči

Peljali smo se z ladjico Lucija. Videli smo laboda in ribiče, ki so ulovili soško postrv. Tudi mi smo vozili ladjico. Kapitan nam je povedal legendo o princeski in zmaju. Lepo mi je bilo, ko sta se Urša in Kevin poročila. Kevin je dal Urši školjko namesto prstana. Sprehodila sta se po ladjici in dobila sladoledno tortico.

Hodili smo po gozdni poti do železniške postaje. Z vlakom smo se odpeljali proti Solkanu.

Mila Komel, 2. a

Foto: Tanja Nemec

Delovna sobota obdana z modrimi baloni

Delovno soboto, 7. aprila, ki smo jo morali tokrat preživeti v šoli, smo učitelji in učenci tretjih razredov doživeli nekoliko drugače.

Namesto da smo bili za šolskimi klopmi, smo se odločili, da se udeležimo pohoda z modrimi baloni, ki sta ga organizirala OŠ Kozara in društvo OKO, ter s tem obeležimo svetovni dan zavedanja o avtizmu.

Izpred OŠ Kozara smo se, obdani s plapolajočimi balončki modre barve v rokah in pripetimi modrimi pentljicami na prsih, podali po ulicah Nove Gorice. Ustavili smo se na Bevkovem trgu in se na stopnicah pred Kulturnim domom skupinsko fotografirali. Vzdušje je bilo sproščeno in prisrčno. Namen dogodka je osveščanje javnosti o avtizmu in vključenosti oseb z avtizmom v družbo.

Da bi bili tudi mi osveščeni, smo se pred dogodkom pogovarjali in si ogledali nam primeren dokumentarni film. Pohoda smo se udeležili z zavedanjem, da nas le druženje povezuje, nam pomaga razumeti in sprejemati.

Učiteljica Barbara Gabrijelčič

Evropski znak eTwinning šola

Čestitke vsem prejemnikom znaka šola/vrtec eTwinning!

Centralna svetovalna služba eTwinning iz Bruslja je 12. aprila 2018 razglasila 1211 šol in vrtcev iz celotne Evrope, ki so prejeli znak **šola eTwinning** za šolsko leto 2018/2019. Med njimi je tudi **12 slovenskih osnovnih in srednjih šol**. Ena izmed njih je tudi naša šola.

OŠ Solkan se lahko prešerno pohvali, da je spet dobila častitljivi naslov in prepoznavnost na evropski ravni. Največje zasluge za zahtevno pridobitev znaka **šola eTwinning** ali **eTwinning school** gre **učiteljicam razrednega pouka**, predvsem pa **Eriki Grosar**, ki na šoli koordinira mednarodne projekte eTwinning.

Kaj je eTwinning?

Projekt eTwinning nudi šolam okvir za partnersko sodelovanje prek interneta s šolami iz drugih evropskih držav.

Osrednje orodje predstavlja eTwinning portal www.etwinning.net, ki je napredna večjezična spletna stran in nudi učiteljem številna orodja za projektno delo.

Projekt eTwinning spodbuja sodelovanje evropskih šol s pomočjo informacijskih in komunikacijskih tehnologij (IKT), tako da nudi podporo, orodja in storitve, ki šolam poenostavljajo oblikovanje kratkoročnih in dolgoročnih partnerstev na katerem koli predmetnem področju. V akciji je danes udeleženih že več kot 540.000 učiteljev, ki sodelujejo v mednarodnih šolskih dejavnostih, ki vključujejo več kot 188.000 šol iz 37 držav.

V novem šolskem letu bomo na naši šoli izvajali projekt eTwinning: Games across Europe oziroma Igre širom Evrope v sodelovanju z osnovno šolo iz Finske in slovensko osnovno šolo iz Črenšovcev.

BH

Partnerji iz Španije spoznavajo slovenske simbole.

Z vlakom po prireditvi Šepet pomladi

Potujem po svetu in v kraje neznane
in uresničujem svoje majhne, skrite sanje,
občudujem velika mesta in neznane poljane
in potiho stopam vanje.

Ko človek odkriva kraje neznane,
želi potovati več in vse več,
približati svet, podreti ograje,
da nas ne omejujejo več.

Zadnje dni marca 2018 je bilo na tradicionalnem Šepetu pomladi zelo živahno. V prijetni urici so se na pokritem kotalkališču v Solkanu predstavili učenci od 1. do 5. razreda solkanske šole, učenci gledališkega krožka in solkanske mažoretke, s svojo pesmijo pa so nam posamezne točke prepletli tudi učenci otroškega pevskega zbora.

Ker smo z letošnjim srečanjem želeli obeležiti 90-letnico obnovitve solkanskega železniškega mosta po 1. svetovni vojni, se je dogodek pričel z uvodno pesmijo o potovanju. S posameznimi točkami smo s prisrčnimi učenci potovali po svetu in Sloveniji, predvsem pa po domišljiji in tako pričarali prijetno vzdušje. Ob zaključku so se povezovalci zahvalili vsem nastopajočim ter tudi Turističnemu društvu Solkan in Krajevni skupnosti Solkan, ki so prispevali, da je bila že šesta pomladna prireditev ponovno uspešna.

Učiteljica Barbara Gabrijelčič

Otroci na pokritem kotalkarišču. Foto Marijan Kogoj

Posnetek učencev iz Španije ob tradicionalnem plesu LA SARDANA.

Nekdanji časi

Ivan Oblokar, mizarski mojster in posestnik (1857–1954)

Rodil se je očetu Štefanu Oblokarju in mami Mariji Battistig. Izučil se je za mizarja. V starosti 28 let je z darilno pogodbo prevzel očetovo premoženje in doto svoje matere (donazione in vita). Njegov stric Mihael Oblokar (1822–1888), vikar v Grgarju, mu je prav tako prepustil veliko imetje. Na Goriščku je leta 1904 odprl kavarno, ki pa ni prinašala večjih prihodkov. Prav v tem letu so avstrijske železnice v neposredni bližini kavarne pristopile h gradnji solkanskega železniškega mostu. Promet v kavarni je v trenutku vidno narasel. Njegova žena iz bogate Mozetičeve družine je prav gotovo prišla k hiši z bogato doto. Tako je Ivan leta 1905 kupil od Riccarda Stabile, ki je stanoval v današnji Živčevi hiši, veliko poslovno stanovanjsko stavbo, ki je stala na stavbni parceli današnje picerije Soča. V stavbi je bilo skladišče pohištva in materialov gospodarstvenika Matije Doljaka. V pritličju stavbe, ki gleda na današnji Trg Jožeta Srebrniča, je bila takratna predvojna solkanska kavarna, po prvi svetovni vojni pa nekaj časa kavarna Caffe sport. V spodnjih prostorih stavbe si je Ivan uredil veliko mizarsko delavnico. V nadstropju je imel bivalne prostore.

Ivan Oblokar

Njegova žena Marija

Sliko Ivana je posnel fotograf amater Ivo Gabrijelčič okrog leta 1950. Slika njegove žene Marije je posneta veliko pred prvo svetovno vojno.

Njuni otroci:

Marija (1896–1937), redovnica v samostanu

Ivana (1897–1897)

Ljudmila (1898–1991), učiteljica, tajnica gimnazije

Ivan Valentin (1900–1900)

Štefan (1901–1999), vrtnar

Pavla (1903–1992), poročena Čuk, gospodinja

Ivana Valentina (1906–1916)

Naj na kratko osvetlimo življenjske poti Ivanovih otrok.

Marija

Pretežni del svojega kratkega življenja je preživela v samostanu. Iz pisem, ki jih je pisala domov, je razbrati, da je bila izredno pobožna, saj je pisala pretežno o Bogu in Mariji.

Ljudmila

Poznali smo jo kot Milo. Zaposlena je bila kot učiteljica na tržaškem krasu. S prihodom Italije v naše kraje je kot mnogo drugih slovenskih učiteljev izgubila službo. Bližnji sosedje Makučevi so ji v Zagrebu priskrbeli službo vzgojiteljice pri družini Carnelutti. Med drugo svetovno vojno se je vrnila domov in mnogim mladim pomagala pri učenju slovenščine ter drugih predmetov. Lahko rečemo, da je bila kot tajnica na šempetrski gimnaziji deklica za vse.

Štefan

Njegova življenjska pot je izredno zanimiva. Z zasedbo naših krajev od tujega zavojevalca, ki nam je kratil materino besedo, je marsikdo pomislil na izselitev. Mogoče je tudi zato Štefana premamilo, da si je poiskal nadaljnjo življenjsko pot v Jugoslaviji. Z ženo sta se podala v Beograd. Ko sta izvedela, da na jugu Srbije delijo zemljo za obdelavo in lastništvo, sta se podala v Makedonijo. Tu je videl možnost velikega zaslužka s senom in nakosil je velike količine trave. Po sušenju in spravilu v lonce je bil dogovorjen z jugoslovansko vojsko, da mu odkupi vse seno. Kot predstavnik primorskih izgnancev je namreč večkrat potoval v Beograd s prošnjo za denarno pomoč rojakom. Tako je po vsej verjetnosti tudi navezal stike za prodajo sena. Ponoči je nastalo neurje, med katerim je reka Vardar prestopila bregove ter odnesla vse pokošeno in osušeno seno. Razočaran se je nato podal v Banjaluko, kjer je s svojo družino preživel večino časa v izgnanstvu. Tam je kot vesten vrtnar urejal mestne parke. O izgnanstvu je pred cca 35 leti v Primorskih novicah izhajal zanimiv podlistek, ki je opisoval vse tegobe naših izgnancev v Srbijo ter Bosno in Hercegovino. Kljub večkratnemu snubljenju očeta Ivana in sester se Štefan ni odločil za vrnitev v domači kraj. S svojo družino se je vrnil šele nekaj časa po priključitvi k Jugoslaviji. V hiši na Goriščku, kjer je imel Podobnik svojo pekarno, si je uredil svoj novi dom. Imel je izredno bogat vrt z rožami. Takrat ni bilo toliko cvetličarn, kot jih imamo danes. Pri njem si vedno našel cvetje, da si lahko okrasil grob svojih dragih na bližnjem pokopališču. Štefana smo Solkanci poznali še po tem, da je izredno rad obiskoval kinopredstave. Pogosto si ga v večernih urah srečal na poti proti Novi Gorici, kamor si je šel ogledat kakšen zanimiv film.

Pavla

Z dopolnjenimi 14 leti je morala po smrti svoje mame, ki je kot begunka umrla v Dobravljah, prevzeti gospodinjstvo. Poročena Čuk je živela v Gorici. Z možem sta nameravala s prihranki na Placuti v Gorici kupiti hišo, a sta denar raje vložila v obnovo hiše na placu in Goriščku ter se preselila domov.

Ivana Valentina

V starosti 10 let je umrla zaradi hude angine, ki ji ni pustila dihati. Mama je stalno jokala za Ivankico in njene izgube ni mogla preboleti, tako da je čez eno leto tudi ona umrla. Ime so ji dali po umrli sestrici Ivani in umrlem bratcu Valentinu, ki sta umrla v letu svojega rojstva.

Mizarsko delavnico so Ivanu vodili marljivi, zaupanja vredni solkanski mizarji. V delavnici se je redkeje pojavljal. Najraje se je ukvarjal s svetovalnimi in finančnimi posli. Rad je tudi posojal denar ljudem, ki so prišli v finančno stisko. V njegovi zapuščini je kup izdanih zapadlih, nevnovčenih menic. Bil je izredno iznajdljiv. Leta 1920 je v porušenem Solkanu odprl gostinski lokal. V dovoljenju piše, da se mu dovoljuje točenje: kave, likerjev, kakovostnih vin in gaziranih pijač (a Salcano baracca interno, N. 111). S tem se vidi, kako je bil iznajdljiv, saj so mu dovolili poslovati v baraki. Istega leta ga je okrajno sodišče v Gorici na pobudo solkanskega županstva imenovalo za zapriseženega sodnega cenilca za srednja in majhna posestva. Čeprav je že bila italijanska vlada, je vabilo napisano v slovenskem jeziku. Nemirni duh ni počival, saj je februarja tega leta šla v pogon nova žaga na Goriščku, ki so jo Solkanci kasneje imenovali »Baštjanceva žaga«. Ustanovitelja žage sta bila Ivan Oblokar in Jože Komel. Prvi se je obvezal priskrbeti denar za nakup žage, drugi pa je pristopil s prostorom in delom pri obratovanju ter upravljanju žage. Dobiček naj bi si razdelila napol. Kasneje je prišla žaga z odkupom v last Jožeta Komela. Žaga je obratovala do leta 1965.

Vabilo k prisegi za imenovanje sodnega cenilca z dne 4. 1. 1920

Kaj naj za zaključek rečemo o Ivanu Oblokarju? Spominjam se, kako se je prevažal s črnim kolesom Bianchi in se pogosto sprehajal po Solkanu. Proti koncu si je pri hoji pomagal s palico. Razgibavanje mu je pomagalo, da je dosegel visoko starost. Bil pa je tudi hudomušen. Za procesijo sv. rešnjega telesa pod novo oblastjo je na oknu, okrašenem s prižganimi svečami in visečim okrasnim prtom, izobesil slovensko zastavo. Vneti aktivistki, ki sta prišli protestirat, da žalijo oblast, je odločno odslovil, a se je kmalu premislil in zastavo umaknil.

Lahko rečemo, da so Ivanove umske sposobnosti prerasle mizarski poklic in da je našel zadoščenje v drugih opravilih, ki jih je dobro obvladal. Kasneje so utirali podobno pot tudi drugi mizarji. Tako se je npr. mizar Dragotin Brezigar podal v predelavo plastičnih izdelkov, ki so služili opremljanju pohištva, Silvan Batistič v izdelavo zobotrebcev ipd. Lahko rečemo, da je bil mizarski poklic osnova, da so Solkanci začeli razmišljati tudi o drugih dejavnostih, ki naj bi omogočale boljše preživetje družine. Nekateri posojilodajalci v Solkanu so marsikoga spravili v zagato ali celo ob imetje, kup podpisanih nevnovčenih menic v njegovi zapuščini pa dokazuje, da je Ivan marsikomu odpustil dano posojilo.

Andrej Černe

Umrl je David Brezigar

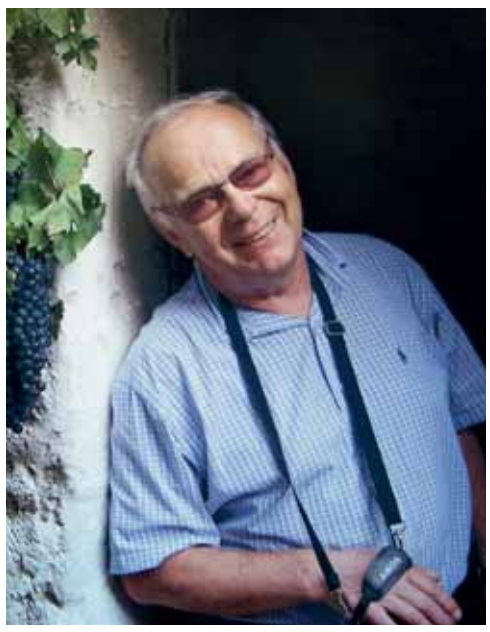

Dne 5. maja 2018 je po težki bolezni za vedno zaprl oči David Brezigar, Solkanec z vsem srcem, meblovec, podjetnik in svetovljan. Rodil se je 28. decembra 1937 očetu Dragotinu Brezigarju iz mizarske družine Briežgarjev z Goriščka in mami Idi Kancler, prav tako iz Solkana. Po tragični izgubi brata Jordana sta se oče in mati odločila za še enega otroka in družina se je povečala za sestro Jordano. Mizarske in lesarske obrti se je David najprej učil v očetovi delavnici, po končani osnovni šoli in nižji gimnaziji je odšel v Ljubljano, star komaj 13 let. Diplomiral je z nalogo o ivernih ploščah kot lesarski inženir in pozneje v Zagrebu doktoriral z disertacijo o pogojih, od katerih sta odvisni kakovost in uporabnost vzmetnic. Njegova prva zaposlitev je bila v domači mizarski delavnici, saj je mizarski poklic v tistih časih nekaj pomenil. Vseeno se je pozneje zaposlil v tovarni pohištva, kjer je bila zaposlena tudi večina njegovih prijateljev. Tako je bil David po mizarski tradiciji in izobrazbi od začetka svoje delovne poti povezan s tovarno Meblo in goriško pohištveno industrijo, kjer je bil zaposlen na različnih službenih mestih. Bil je izjemno aktiven in inovativen, najprej kot tehnik, pozneje kot inženir in nato kot doktor lesarskih znanosti. Uvedel je za takratne čase zelo napredne sisteme dela: statistično kontrolo v proizvodnji pohištva in študij organizacije dela, vodil je razvojni sektor tovarne, bil je direktor tovarne Meblo JOGI in direktor Meblo Italiana in podpiral je zamejske Slovence in njihovo žensko odbojkarsko društvo, ki je igralo v italijanski B ligi.

Po odhodu v penzijo je ustanovil svoje podjetje in kot podjetnik navezal stike po vsem svetu, predvsem pa v Rusiji, kjer je imel prijatelje.

Podjetništvo je povezoval s svojo strastjo do potovanj – z ženo Marinko sta prepotovala vso Evropo in marsikatero državo drugih celin. S potovanj je prinašal knjige, atlase, zanimive časopise in listine ter sčasoma ustvaril zanimivo osebno knjižnico, lepo urejeno v pritličju domače hiše. Zbirateljstvo mu je bilo v veselje, poleg knjig je zbiral spominke s svojih poti, razglednice Solkana in fotografije prve svetovne vojne, s katerimi je sodeloval pri izdaji solkanskega zbornika in vrste knjig o prvi svetovni vojni.

Solkan kot rojstni kraj je Davidu veliko pomenil, pomagal je, kolikor je lahko, ter s finančnimi sredstvi podprl tako spomenik beguncem avtorja in prijatelja Vinka Torkarja kot spomenik mizarjem po predlogi solkanskega slikarja Jožeta Srebrniča in zamisli Jožka Markiča, svojega tesnega sodelavca in prijatelja ter spomenik Svetozarju Borojeviću na Prevalu.

David si je družino ustvaril v Solkanu, sprva z ženo Idko, s katero sta imela Deana in Janka, po Idkini prezgodnji smrti pa sta se našla z Marinko, ki mu je bila ob strani do konca življenja. Z Deanovo in Jankovo družino se je družina povečala še za pet vnukov. Spomin na Davida bo ostal živ v njegovi družini, prav tako pa med sorodniki, prijatelji in sokrajani, ki so mu bili blizu.

Inga Brezigar

Most

Solkanski most – neznano o znanem

XI. del: Zgode in nezgode pri gradnji Solkanskega mostu

Potem ko je po otvoritvi Bohinjske železnice 19. julija 1906 čez Solkanski most železniški promet redno stekel, se okoli mostu vse do začetka I. svetovne vojne ni dogajalo nič posebnega in usodnega, kar pa ni veljalo za vsa naslednja obdobja po bojih na soški fronti. Solkanski most je kmalu postal slaven in vzbudil je zanimanje velikega dela svetovne javnosti. Številni turisti, ki so potovali po Bohinjski progi, so se ustavljali v Solkanu in se fotografirali pred mostom za spomin. Nekateri luksuzni vagoni so imeli v zadnjem delu pravo panoramsko razgledno ploščad, da si je bilo lažje ogledovati znamenitosti ob progi. Podobno je veljalo tudi za številne prebivalce Goriške, ki so se prav tako radi nastavljali fotografskim objektivom pred mostom. Slišal sem celo, da so nekateri mladoporočenci prihajali k mostu na slikanje in da je to za njih pomenilo pravo poročno potovanje.

Železniški promet po Bohinjski železnici je kmalu po njeni otvoritvi močno oživel in v določenem obdobju je po njej vsakih 7 minut vozil tovorni vlak, medtem ko so bili potniški vlaki nekoliko redkejši. Danes si take gostote prometa skoraj ne moremo več zamisliti.

Inženir Leopold Örley je postal slaven prav zaradi Solkanskega mostu

Mladi inženir L. Örley, rojen leta 1878 na Dunaju, je že leta 1901 postal asistent pri znanem profesorju Ludwigu Tetmayerju, s katerim je sodeloval do leta 1904. Takrat so ga c. kr. avstrijske železnice poslale na gradbišče Solkanskega mostu, da bi vodil in nadziral njegovo gradnjo. Za komaj 26 let starega inženirja je bil to enkraten izziv, ki ga je sprejel z vso resnostjo, saj se je povsem posvetil zahtevni gradnji z največjim kamnitim lokom na svetu. In prav Solkanski most je prinesel mlademu inženirju

Prof. Dr. inž. Leopold Örley, vodja gradnje (1878 - 1936)

veliko slavo. Kmalu je postal zelo znan v strokovnih krogih in avstrijski družbi.

Leta 1907 je inženir L. Örley doktoriral na Tehniški visoki šoli (današnji univerzi) na Dunaju in domnevam, da je bila njegova doktorska teza prav Solkanski most. O tem še raziskujem, a prepričan sem, da za tako moje mišljenje obstaja velika verjetnost. Leta 1910 je v strokovnem glasilu avstrijskih inženirjev objavil dokaj dolg članek o gradnji Solkanskega mosta, ki mi je služil kot odlično dokumentirana osnova podatkov za mojo knjigo z naslovom Kamniti velikan na Soči. Leta 1935 je postal član Avstrijske akademije znanosti na Dunaju. Umrl je leto kasneje na Dunaju.

Kot zanimivost naj navedem, da je bil njegov brat Robert Örley znan avstrijski arhitekt, sodobnik arhitektov, kot so Wagner, Plečnik in Fabiani. Njegov sin Heinz Örley, tudi arhitekt, se je leta 1996 na Vogrskem udeležil prestavitve knjige o Solkanskem mostu z naslovom Kamniti velikan na Soči.

I. svetovna vojna ob Soči spremeni vse, tudi most postane njena žrtev

O dogodkih med krvavo vojno v okolici Solkanskega mostu in njegovi porušitvi sem že obširno pisal v prejšnjih nadaljevanjih zgodbe o Solkanskem mostu. Glavni kamniti lok Solkanskega mostu so avstro-ogrske inženirske enote porušile v noči med 8. in 9. avgustom 1916. leta. Vendar je avstro-ogrska vojska kmalu po spremembah na soški fronti, ki so nastale po preboju pri Kobaridu oktobra 1917, pričela s postavljanjem začasne jeklene konstrukcije tipa roth waagner, ki je premostila nastalo praznino nad Sočo. V nekaj mesecih je

Avstrijski cesar Karel (sedmi z leve) je dne 5. aprila 1917 obiskal gradbišče, na katerem so postavljali zasilni jekleni most

spomladi tudi s pomočjo številnih vojnih ujetnikov nastala zasilna premostitev, saj so bili v generalštabu avstro-ogrske vojske prepričani, da bodo pridobljeno ozemlje lahko zadržali. Zato se ni čuditi, da je gradbišče Solkanskega mostu 5. aprila 1918, v času postavljanja jeklenega provizorija, obiskal tudi cesar Karel, zadnji habsburški cesar, saj je le nekaj mesecev kasneje habsburška dinastija propadla in prepustila oblast novi Avstriji. To je bil tudi edini cesarski obisk na Solkanskem mostu. Pred tem ga je 19. julija 1906 ob otvoritvi Bohinjske proge obiskal le avstrijski prestolonaslednik Franc Ferdinand.

Dogodki po letu 1918

Kraljevina Italija je po končani I. svetovni vojni zasedla slovenska ozemlja, ki so ji bila obljubljena z za Primorce krivičnim londonskim sporazumom iz leta 1915.

Železniški promet, ki so ga tedaj opravljale italijanske državne železnice, je po jeklenem provizoriju le počasi tekel. Zato so se odločile postaviti novo, trdno in trajno mostno konstrukcijo, tako, kot jo poznamo danes. Italijanski graditelji so z obnovo pričeli leta 1925 in pri tem na začetku uporabili kar avstrijske načrte, ki so jih prevedli v italijanščino. Temeljenje podpornega odra loka so hoteli izvesti tako kot pred tem Avstrijci na istem temelju v sredini reke Soče. Vendar tako ni šlo. Visoka narasla Soča jim je avgusta leta 1925 odnesla vse odre za postavitev začasnega temelja sredi Soče in videli so, da tako ne bo šlo naprej. Inženirji so se zato odločili za postavitev lesene podporne konstrukcije, ki ne bo temeljena v strugi nepredvidljive reke Soče. Gradnja novega ločnega lesenega podpornega odra je zato gradnjo časovno zavlekla.

Tudi to gradnjo sem v prejšnjih nadaljevanjih podrobno opisal. Navedel bi le nekaj zanimivosti, ki so jo spremljale. Za malto, s katero so polnili stike med posameznimi kamni, so že uporabljali cement iz novozgrajene anhovske cementarne. Dokaze za to sem dobil v arhivih italijanskih železnic, kjer sem našel potrdilo o testiranju anhovskega cementa v laboratoriju za preiskavo materialov v Rimu. Lastnik in ustanovitelj anhovske cementarne je bil takrat inž. Emil Stock, ki ga morda bolj poznamo po žganih pijačah in likerjih znamke Stock, ki so jih v Trstu izdelovali pod njegovim imenom.

Podatek, ki sem ga dobil v zapisih italijanskih graditeljev, pravi, da so v novi kamniti lok vgradili točno 4533 kamnitih kvadrov, tokrat po izvoru iz kar treh različnih kamnolomov, tudi iz Nabrežine. Pestrost kamnov različnega izvora se da najlaže opaziti po dolgotrajnejšem deževju, ko pridejo do izraza različne barve vgrajenih kamnov. Nekateri so svetlejši, drugi pa temnejši. V suhem in sončnem vremenu tako izrazitih razlik v barvi posameznih kamnov ni opaziti. Tudi kamni imajo svojo govorico, le razumeti jo je treba.

Navedem naj še podatek, da je po moji grobi oceni v lok Solkanskega mostu in del nad njim do nivoja železniške proge vgrajenega po teži toliko kamenja, kolikor približno znaša teža znamenitega Eifflovega stolpa v Parizu, to je okoli 7000 ton skupne teže.

II. svetovna vojna pripelje nad most zavezniške bombnike

Čeprav so tudi partizanske sile razmišljale o porušitvi Solkanskega mostu, ni bilo dosti možnosti, da bi jim to uspelo. Okolico mostu so po kapitulaciji Italije septembra 1943 varovale premočne nemške sile, ki so okrepile tudi protizračno topništvo ob mostu. Za porušitev mostu bi partizani potrebovali veliko eksploziva, ki ga v kratkem času ni mogoče razporediti na mesta, kjer je most najbolj občutljiv. Zato so raje napadali druge manjše objekte in rušili železniško progo na odsekih, kjer so to lahko izvajali. Predvsem v Baški grapi je bil promet zaradi sabotažnega delovanja partizanskih enot prekinjen skoraj vsak teden, včasih tudi večkrat na teden. Zavezniške letalske sile so skupno izvedle šest zračnih napadov na Solkanski most. S težkimi bombami so zasipavali most in njegovo okolico. Več bomb je padlo tudi na Solkan in nekaj ljudi je pri tem umrlo.

Predzadnji letalski napad se je zgodil 20. februarja 1945, o čemer pričajo fotografije mostu, posnete iz letala, iz katerega so napadali most. Tako fotografijo je s sabo prinesel domov znani, danes že pokojni, solkanski ključavničar Vence Gomišček, ki je delal v eni izmed zavezniških baz v Italiji. Zadnji zavezniški letalski napad pa se je zgodil 15. marca 1945, ko je ena izmed bomb le zadela most, okrušila pa je na srečo le del glavnega loka, medtem ko je lok ostal na svojem mestu. Če bi se glavni lok takrat porušil, novega v kamnu ne bi zgradil nihče več.

Danes si mesto zadetka letalske bombe lahko ogledamo na mostu. Mesto je najlepše vidno z majhne ploščadi nad čistilno napravo med mostom in restavracijo Žogica na levem bregu Soče. Če pogledamo v lok nedaleč od njegove sredine v desni smeri, bomo nad njegovo sredino

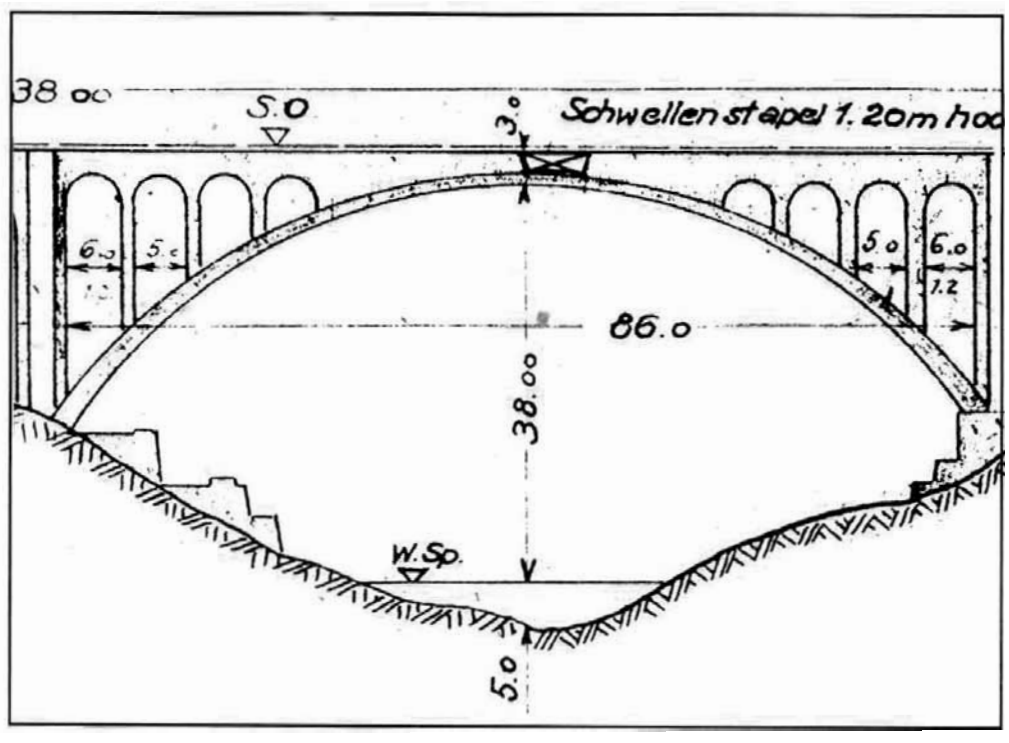

Mesto na mostu, kamor je padla letalska bomba, je vrisal nemški oficir zadolžen za popravilo mostu le dober mesec pred koncem vojne.

in malo balkonsko ložo na desni strani opazili, da so vgrajeni kamni vidno svetlejše barve in po barvi odstopajo od ostalega dela mostu. Po vojni so pač poškodovano mesto popravili s kamni, ki so bili drugačne, svetlejše barve. Tudi tu nam govorica barve kamna pripoveduje o usodi mosta med II. svetovno vojno, ki pa jo je srečno preživel. Tudi na našo srečo.

Gorazd Humar

Upokojenci

Tradicionalen majski izlet s sošolci

Sošolci, ki smo v letu 1966 zaključili šolanje na OŠ Solkan, smo se tudi letos podali na že tradicionalen majski izlet – tokrat deveti po vrsti. Edi je ob pomoči sošolk prevzel organizacijo. Cilj izleta sta bila Cerkniško jezero in grad Snežnik.

17. maja zjutraj se nas je petnajst zbralo na nekdanjem OKAP-u in vstopili smo na star, a kar udoben avtobus našega sošolca Marinka Pintarja. Prvi postanek smo naredili na trgu v Vipavi, kjer smo se okrepčali z nam ljubimi sendviči z mortadelo, domačim vinom, češnjami in kavo.

Nadaljevali smo z vožnjo proti Notranjski. Pot nam je hitro minila, saj smo si jo popestrili s klepetom ter šalami in smehom. Peljali smo se mimo Postojne, Rakeka in Cerknice ter se ustavili v vasi Dolenje Jezero na turistični kmetiji Levar. Tam sta nas sprejela gospodinja Jolanda in gospodar Frenk, ki nas je najprej peljal na panoramsko vožnjo ob Cerkniškem jezeru z lojtrnim vozom s konjsko vprego. Gospodinja nam je za popotnico dala košaro s slastnimi zvitki v krušni peči pečenega šunkinega kruha, gospodar pa je ob predstavitvi jezera, življenja ob njem in z njim povezanih legend ponudil še domačo žgano pijačo.

Pred gradom Snežnik. Foto V. Harej

Med vožnjo smo občudovali naravne lepote presihajočega jezera, ki se vsako leto pojavi na kraškem polju, v suhem obdobju pa izgine tako, da je možno v enem letu na istem kraju veslati, ribariti, se sprehajati in kositi travo. Pogled nam je segel do Javornikov na eni ter Bloške planote in Slivnice na drugi strani. Območje je zaščiteno kot narodni park, ki nudi zavetje številnim pticam, med njimi tudi ogroženim vrstam. Ko smo se vrnili na kmetijo, nas je tam že čakalo tradicionalno domače kosilo. Prijetno vzdušje je med kosilom popestril Levarjev sin, ki nam je zaigral na harmoniko. Po kosilu smo na kmetiji občudovali še konjičke, prašičke in druge domače živali. Pot smo nadaljevali po gozdni poti do gradu Snežnik. Grad smo si ogledali ob spremstvu vodičke tako, da smo se sprehodili skozi štiri grajske etaže. Pristno pohištvo, oprema in predmeti iz druge polovice 19. stoletja, družinski portreti in stare fotografije na stenah, lovske trofeje in drugo so nas ob pripovedovanju vodičke popeljali v čas, ko je tam bivala grajska gospoda. Po ogledu gradu smo se sprehodili še po romantičnem grajskem parku, nato pa nadaljevali pot skozi mogočen gozd do Mašuna. Ustavili smo se v Gostišču Mašun, kjer smo si privoščili gobovo juho ali jelenov golaž s polento. Proti domu smo se odpeljali zadovoljni in veseli, saj smo se naužili obilo naravnih in drugih lepot ter lokalnih dobrot. Najpomembnejše pa je, da smo si vzeli čas, se posvetili drug drugemu in se imeli lepo skupaj.

Taka druženja so za nas, ki smo že zakorakali v jesen življenja, še posebej dragocena, zato bomo to tradicijo ohranjali še naprej.

Vidojka Harej

Solkanske vesti

Urejen ekološki otok v Solkanu

Po posredovanju Krajevne skupnosti Solkan je bil urejen ekološki otok in park v ulici XXX. divizije

Vse foto Franko Korečič

Dobili smo

Ekološki otok pri Hermeliki

Dne 27. 3. 2018 smo prejeli ustno pritožbo krajanke, da je treba ekološki otok pri Hermeliki na Vojkovi cesti očistiti in da so posode za odpadke postavljene preveč skupaj. Krajanka predlaga tudi občasno kontrolo za uporabnike.

V zvezi s tem ekološkim otokom smo prejeli v preteklosti že več pripomb. Ureditev ekološkega otoka je v postopku reševanja na MONG.

Predstavnik Komunale g. Rolih je bil o pripombi že ustno obveščen in je obljubil, da si bo ekološki otok ogledal.

Lepo pozdravljeni.

mag. Darinka Kozinc
Predsednica Sveta KS

Pozdravljeni.

Kot sem obljubil, sem tudi naredil.

Danes se dodatno čistijo ekološki otoki v Solkanu. Na obravnavano lokacijo je nekdo »prinesel« celo drevo – palmo in jo razžagal ter natlačil v zabojnik.

Lubje je pustil na tleh, brez da bi pometel.

Poleg sta bili steklenici olja kljub postavljenim namenskim zabojnikom za zbiranje olja.

Zbitost zabojnikov ni bila tako opazna, so pa zaradi lokacije nekoliko bolj skupaj, kot je to običajno na urejenih ekoloških otokih.

Lep pozdrav.

Dario Rolih,
univ.dipl.inž.geoteh. *Vodja PE Ravnanje z odpadki*

Defibrilator v recepciji hotela Sabotin

Pozdravljeni,

z veseljem vam sporočamo, da je tudi naš hotel vpisan v bazo AED (lokacije defibrilatorjev).

Lepo prosimo, če tudi našo lokacijo vpišete na seznam defibrilatorjev v KS Solkan (na vaši spletni strani je trenutno objavljena restavracija pri Kraljici Svetogorski). Naš defibrilator je v hotelski recepciji, ob vhodu na levi strani, v omarici, pritrjeni na zid – dostopen javnosti 24/24, vse dni v letu.

Za dodatne informacije smo vam na voljo.

Hotel Sabotin - Cesta IX. korpusa 35 - 5250 Solkan

t +386 5 336 50 00
www.hotelsabotin.com

Oglasi

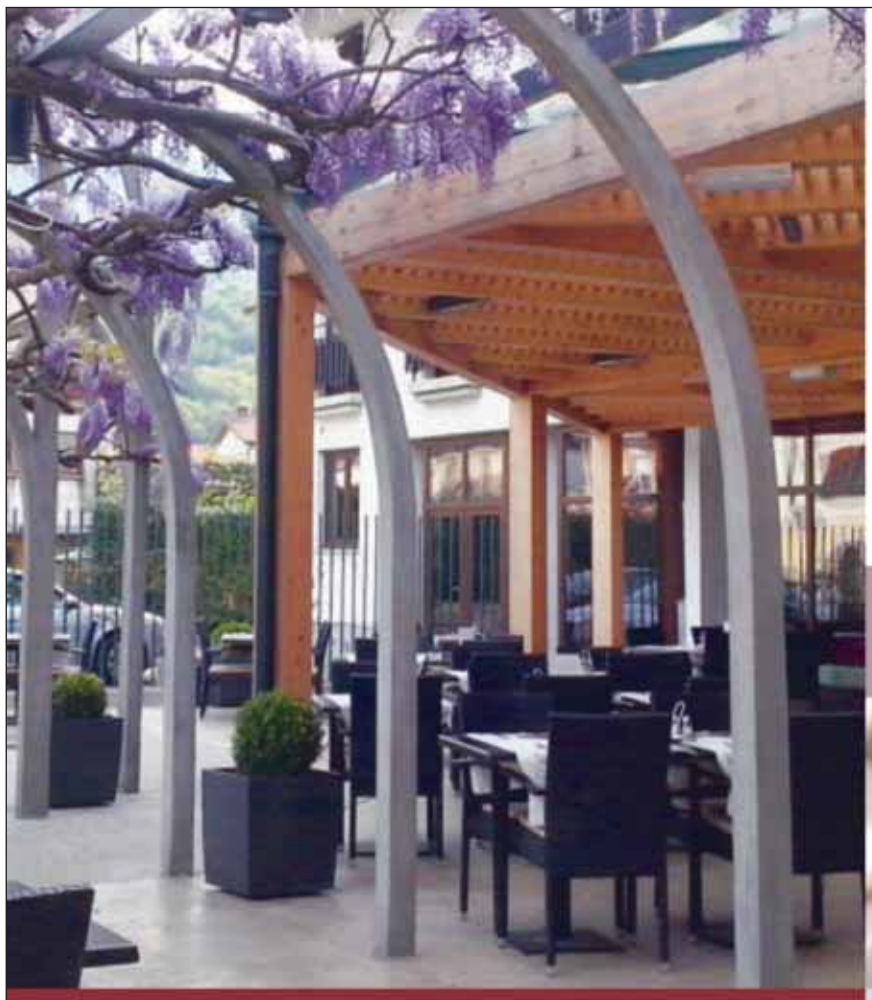

Poletna ponudba in pestra izbira specialnih piv

V poletnem času vas bomo razvajali s posebno ponudbo lahkih sezonskih **mesnih** in **ribjih jedi**. Pričakujemo vas tudi z bogato ponudbo **pic, poletnih solat** in **sladic**.

Sprejemamo tudi rezervacije za pogostitve večjih skupin.

t 336 50 00
hotel.sabotin@hit.si
www.hotelsabotin.com

Hotel Sabotin

stavanja

SEAT ŠKODA Audi Service

SERVIS VOZIL · KLEPARSKA IN LIČARSKA POPRAVILA · VELIKA ZALOGA RABLJENIH VOZIL

Nova Gorica, t: 05 33 84 590 Tolmin, t: 05 38 00 550
www.stavanja.si

PORSCHE

VPIS ABONMAJEV

junija in od 1. do 15. septembra 2018

VZNEMIRLJIVE PREDSTAVE
RAZNOLIKI ABONMAJI ZA ODRASLE IN OTROKE
Z ABONMAJEM SI OGLEDATE PREDSTAVO LE ZA DOBRO POLOVICO VSTOPNICE V REDNI PRODAJI

SNG NOVA GORICA

BLAGAJNA GLEDALIŠČA: PON–PET 10.00–12.00 in 15.00–18.00, ob sobotah 10.00–13.00 ter uro pred začetkom predstav

www.sng-ng.si

Oglasi

ČHE AVČE KOT STEBER PREHODA SLOVENSKE DRUŽBE V NIZKOOGLJIČNO DRUŽBO

Osnovna dejavnost družbe SENG je proizvodnja obnovljive energije iz vodnega vira. Vodno energijo uvrščamo med obnovljive vire, saj je voda, ki teče skozi hidroelektrarno, del obnovljivega vodnega cikla. Čista je v tem smislu, da njena pretvorba v električno energijo ne onesnažuje okolja in tako prispeva k zmanjševanju emisij toplogrednih plinov, saj zamenjuje ostale načine pridobivanja energije. Tudi ČHE Avče proizvaja čisto, obnovljivo električno energijo, hkrati pa jo lahko še skladiščí za obdobja, ko so potrebe po električni energiji največje. Prav zaradi teh dejstev lahko ČHE Avče razumemo, kot enega ključnih elektroenergetskih objektov v Sloveniji, oziroma stebrov prehoda slovenske družbe v nizkoogljično družbo.

Konec maja je v strojnici ČHE Avče potekala predstavitev najbolje prodajanega električnega avtomobila na svetu. Udeležili so se je avtomobilistični novinarji iz celotne Slovenije. Poleg testnih voženj z Nissanovim električnim avtomobilom so jim predstavili različne možnosti polnjenja baterije električnega avtomobila, z velikim navdušenjem pa so si ogledali črpalno hidroelektrarno Avče.

Gorazd Leban, vodja vzdrževanja na SENG je novinarjem predstavil delovanje in pomen črpalne hidroelektrarne Avče.

Potencial ČHE Avče z vidika elektro mobilnosti

V prihodnosti, ko se bo število električnih avtomobilov na slovenskih cestah občutno povečalo in bo potrebno zagotavljati zadovoljivo sistemsko moč in dovolj električne energije, bodo prav tovrstne elektrarne lahko zagotovile dovolj obnovljive električne energije za povečano število porabnikov.

Preobrazba v nizkoogljično oziroma brezogljično družbo namreč ne bo mogoča brez sistemskih rezerv električne energije, ki jih bo možno hitro in učinkovito vključiti v omrežje. Zato je ključnega pomena celoten sistem Soških elektrarn, katerega sestavni del je tudi ČHE Avče. Vsa proizvedena energija Soških elektrarn je namreč brezogljična, ČHE Avče pa je pomemben hranilnik obnovljive energije iz vodnega kroga.

Globalno najuspešnejši električni avtomobil, ki ob vožnji po slovenskih cestah z obnovljivo in brezogljično energijo reke pripomore, da bo Soča tudi v bodoče krasna, bistra hči planin.

SENG Soške elektrarne Skupina HSE

DOMINO sistemi

DOMINO SISTEMI Računalniške storitve d.o.o. Tel: 05/ 333 36 70
Klementa Juga 7, 5250 Solkan info@domino-sistemi.si

Računalniška oprema in storitve po vaši meri

www.elkor.si ELKOR Naj bivanje postane užitek.

fasadni sistem | sistem polaganja tlakov in oblog | sistem obnove zidov | hidro-izolacija | trgovina | izvedba

POTREBUJETE ...
- OBNOVO FASADNEGA SISTEMA,
- SAMORAZLIVNE ESTRIHE,
- OMETE,
- SUHOMONTAŽNA DELA,
- BREZPLAČNI STROKOVNI NASVET,
- POMOČ PRI SUBVENCIJI EKOSKLADA?

POKLIČITE NAS **05 30 32 140** ali **041 366 768**

Ford NOVI ECOSPORT Ford Go Further

ECOSPORT

Kje si? Življenje se dogaja zunaj.

MojFordEcoSport.si

VABLJENI NA TESTNO VOŽNJO

PRIMA I.E. Nova Gorica d.o.o.

CESTA IX. KORPUSA 96, 5250 SOLKAN
05 330 38 80, **PRIMAIE.SI**

Ford EcoSport / Uradna poraba goriva: 4,1-5,8 l/100 km. Uradne emisije CO_2: 107-134 g/km. Emisijska stopnja: Euro 6b. Uradne emisije NOx: 0,033-0,073 g/km. Specifične emisije trdih delcev: 0,00075-0,00153 g/km. Število delcev: 1,20-28,60 x 10^{11}. Ogljikov dioksid (CO_2) je najpomembnejši toplogredni plin, ki povzroča globalno segrevanje. Emisije onesnaževal zunanjega zraka iz prometa pomembno prispevajo k poslabšanju kakovosti zunanjega zraka. Prispevajo zlasti k čezmerno povišanim koncentracijam prizemnega ozona, delcev PM10 in PM2,5 ter dušikovih oksidov.

Za napake v tisku ne odgovarjamo.

Zadnja stran

AVTOR: MATJAŽ HLADNIK								OSEBNOSTNO NEURAVNOVEŠEN ČLOVEK	POVZROČANJE SKRBI IN SLABE VOLJE	PRIPRAVA IZ VZMETI ZA KREPITEV MIŠIC
PSIČEK, PES										
UDAREC S SEKIRO										
ČRKA X										
TRENUTEK										
ORANŽADA										
LETEČI PETER / VEČJA PTICA PEVKA										
SKUPEK IZROJENIH CELIC MIŠIČNEGA TKIVA		ŠIVANKA	KEANU REEVES	PEDRO OPEKA / ZORANA ZEMLJA			NOVOMEŠKA ROCK SKUPINA / TADEJ VALJAVEC					
S PROSTIM OČESOM NEVIDNA RASTLINA ALI ŽIVAL							VEČ TRT / TONI NIEMINEN					
DEJAVNOST GLEDALIŠKIH IGRALCEV									EDVARD RUSJAN / MORSKA ZAJEDA V KOPNO			
OTTO LOEWI			OLIMPIONIK ŠTUKELJ / OVADUH					ZLATKO ZAHOVIĆ / ŽALTAVOST			KNJIŽEVNIK, PISATELJ	GLASEN APLAVZ Z VZKLIKI IN ŽVIŽGI
KITAJSKI DRŽAVNIK ZEDONG				TOMO ČESEN / NAŠ TRIO TENORISTOV			PRIPRAVA ZA ŽGANJE / STIL V JAZZU					
POMOČ: COOL EKSPANDER MIOM ROTA	IZCEDEK IGLASTIH DREVES	STAVČNO LOČILO / KRAŠKO VINO							LITJE / STROJ ZA ZEMELJSKA DELA			
NAŠ ŠPORTNI KOMENTATOR (ANDREJ)						TIRNICA OKOLI PLANETA / CERKVENO SODIŠČE						
IGRAČA V OBLIKI MEDVEDA					ROKAVČEK / KRAJ PRI POREČU, TORRE							
STROKOVNJAK ZA ORNITOLOGIJO										RAFKO IRGOLIČ / KONEC IN ZAČETEK ABECEDE		
LAIKI							RAZDALJA, DO KATERE SE SEŽE Z IZTEGNJENO ROKO					
GLAVNO MESTO TURČIJE							ZELENICA					

Prepoznavanje solkanskih besed

Solkanske besede, ki še niso bile zabeležene:

gvíšno - sigurno
parúšula – sinička
patakuón – večja medalja
obcágat, scágat – utruditi se
čapaun čapatutti – otroška igra
fájka – otroška igra
toč – otroška igra
pírula – igra z zabadanjem kratke žice z ušesom ali kosa špice dežnika v pogačo iz peska. Potrebna je bila posebna spretnost, da se je žica zavrtela in zapičila v pesek. Začelo se je z nastavkom žice na notranji strani kazalca, nato na nadlahti, ramenu, pred usti in nad čelom.

Anekdote

Prvi TV aparat v solkanski kavarni Soča

Italijanska TV je začela oddajati svoj prvi program leta 1954. Tisti, ki je imel kakega znanca, zaposlenega na Primorju export v Rožni dolini, si je lahko ogledal v večernem času v tem podjetju prve oddaje. Najbolj popularni sta bili oddaji Lascia o radoppia (1956 – 1959), Il musichiere (1957 – 1960) in mnoge druge. Zaradi popularnosti je oddaja spraznila lokale na dan sobote. Na zahtevo lastnikov, ki niso imeli v lokalu TV, so oddajo prestavili na četrtek. V solkanski kavarni na placu so zato nabavili TV aparat in s tem privabili veliko gledalcev. Če nisi bil dovolj zgoden, nisi dobil prostora. Bilo je kot v kinodvorani. Običajna pijača je bila pozimi čaj, poleti razredčen sirup mente z vodo.
Takratni aparati so zahtevali večkratno regulacijo slike s posebnim gumbom ob strani aparata. Večkrat je namreč slika potovala ali so motile premikajoče pokončne črte. *Pepi Koltič*, brat narodnega heroja Jožeta Srebrniča, je nekoč komentiral, zakaj *Sukenci* tako norijo na TV oglede v kavarno. Rekel je: *»Čičem jəst glədat televiziju, sə usədem u ulak an sə peljem u Plavə. Poglədam skuəz okno an vidim, kəkuə grəjə mimo paladiči, təkuə ku na televiziji u kavarni!«*

Andrej Černe

Šala. Na pošti v Solkanu

Meseca aprila smo gledali in poslušali zdravnico prof. dr. Zoro Konjajev na slovenski televiziji. Njena mati je bila Solkanka Alojzija Čubej, poročena Stritar. Prof. dr. Konjajeva je to v intervjuju povedala. V Solkanu ima kar številno sorodstvo.
Njen mož mikrobiolog prof. dr. Aleksander Konjajev je bil ob neki priložnosti sam v Solkanu. Odhitel je na pošto, da kupi razglednico, znamko in se javi ženi s pozdravi iz njenega Solkana. Ko dobi znamko in razglednico, se razglednico, se razglednico po prostoru, kje bi jo lahko napisal. Poštna uslužbenka, bila je Anica Srebrnič Biščeva, pravi:
» A veste, da sva midva v žlahti?«
Prof. Konjajev misleč, da ga je uslužbenka prepoznala kot sorodnika, navdušeno vpraša: »A res, kako?«.
Anica Biščeva pa: »Dolžni ste mi še denar za znamko in razglednico!«

Janez Marušič

Na Placi smo poznəli Furlana Guštota Kancuta səs Koprivə, ki sə je pərženu u Soukan. Sukenskimu župniku Božotu Kjačiču je obdelaval vinuəgrad an še kej druziga, kar je blo trjəba. Doskat je hodu na Žənčə an na drugə zapúščenə krajə, čjər ki je nabjəru suhə vejə od grmouja. Kər je vidu kajšən bol debu kuəs dəbla, ga je nažagu an pustu, da sə je pošošu. An potle ga je odnesu damu. Enkat ga je vidu adən an mu zažugu, da krade. Gušto mu je reku: »Še kradeš, jəmaš robu, še djəlaš, jəmaš gobu!«
*
Če je na bərjači gnuəj an zdrjəla pupa, muərə obuáje jət kar sə da hitro od hišə: gnuəj na puəlje, pupa pred oltar.

Pepi Komandja

*Znano je bilo, da se je ob meji v coni A zaradi propagande v coni B dobilo marsikaj, česar je v notranjosti primanjkovalo. Po priključitvi, ko so pošle zaloge iz angloameriške uprave, je bilo čutiti pomanjkanje tudi v coni B in drugod v notranjosti.

Čjər ki je zdej spomenik padlim, je biu pot conu A ən stenčas, puhən usihsort karikatur ot švercarju, čerinu… Na adni ot slik je bla na bol okruəgla tovaršica, usa obložena səz məsləm; polok njə je stala na suhcena šjora, ki je prašala debeluharcu: »Ot kuət pa vi?«
»Iz cone Bi,« odgovori tovaršica.
»Pofte mi, pofte mi, kəkuə sə tam gor živi?« sprašava gospa.
Tovaršica: »Slabo, slabo sə živi, zatuə ki ni məsti.«
Šjora: »Vidim, vidim na vas, da ni məsti…. Mi pa komič čakamo, da sə pərključmo h vam u Jugoslavju še mi.«

Pepi Komandja

Pod angloameriško upravu je bla civilna zaščita, ki smo ji pravli čerini, zatuə ki sə bli oblečeni təkuə, da sə bli poduəbni taljanskim fərminantəm səs tem imenəm. Oblečeni sə bli u angleškə uniformə, pofarbanə u črno; za bjəlim opasačəm sə mjəli lesenə pendrekə, zdrajslanə an poluštranə na hitro, na glavi pa amerikanskə čeladə səs plastikə, pofarbanə u bjəlo.

Na karikaturi je biu narisan čerin, ki je varvu nu gruču Slovencu, ki sə protestjərali. Adən od njəh je u rəki držu *fərminant* nad glavu ot čerina an sə hvalu: »O, kəkuə fajn, da jəmam čjə pəržənt fərminant za moju fajfu!«

Andrej Černe

Solkanske besede se še vedno zbirajo. Veseli bomo, če boste besede, ki še niso zabeležene, posredovali na e-naslov: **solkanski.casopis@siol.net** ali oddali na Krajevno skupnost v kuverti s pripisom: **solkanščina.** Zaželena je tudi kakšna anekdota.

K. Vuga

Darovalci za časopis

Darovalci so letos do 25. 5. 2018 prispevali za časopis 3.299 evr.
Od 1. marca do 25. maja 2018 so prispevali:
Antončič Marjeta, Bašin Dušan, Bašin Sonja, Bavčar Metod, Bensa Bruno, Berce Mojca, Berger Aleš, Beseničar Barbara, Biteznik Jožef, Bizjak Patrik, Boltar Silva, Boltar Valter, Božič Vuga Klara, Brajnik Nussdorfer Marčela, Bratkič Pavla, Bratuž Jenčič Magda, Brecelj Eda, Bremec Marija, Brezigar David, Brezigar Irma, Brezigar Jožica, Brezigar Vladimir, Brumat Adriana, Bucik Sandi, Bušen Magdalena, Caharija Sonja, Cigoj Štefan, Čadež Danilo, Černe Jožef, Černe Tatjana, Černuš Maks, Čibej Dušan, Čičigoj Emilija, Čuk Vogrič Cvetka, Damjanovič Danka, Drnovšček, Fabjan Lidija, Fikfak Metod, Franko Metka, Franko Savina Franko Zofija, Furlan Ana Marija, Gabrijelčič Marija, Gabrijelčič Olga, Gabrijelčič, Gomišček Marija, Gorjan Katarina, Gorjan Marija, Grobiša Marjan, Gruden Anton, Harej Vidojka, Humar Gabrijela, Hvalica Ivo, Hvalič Ana, Hvalič Cvetko Dragica, Ivančič Gabrijela, Jakhel Jordana, Jakin Anton, Jejčič Vida, Jelerčič Vanda, Jug Darja, Jug Helena, Jug Karlo, Jug Ljuba, Jug Milojka, Jug Vidojka, Jurkas Helena, Kaličanin Božica, Kancler Radislava, Kante Ema, Karajič Sonja, Kastelan Bojan, Kerševan Marta, Klavora Vasja, Kocjančič Aleš, Kokol Olga s.p., Kolenc Marja, Komel Anton, Komel Igor, Kosor Marin, Kralj Ester, Križaj Marija, Lasič Vanja, Lavrenčič Marija, Leban Jožef, Leban Srečko, Leban, Leban, Lipičar Marija, Lipičar, Makuc Danijel, Makuc Rudolf, Marinič Karmen, Markič Božidar, Markič Jožef, Marušič Franc, Marušič Saša, Masič Repše Mirjam, Matelič Mitja, Matjac Aleksander Zoran, Mavrič Alojz, Mermolja Pavel, Mihelj Alojz, Mini pekarna in trgovina Brumat, Mis Marija, Mlakar Alojz, Mlekuž Marija, Mokorel, Nardin Flavija, NASE d.o.o., Nemec Jordan, Ozebek Marija, Pavlič Josip, Pelicon Martina, Pellegrini Ana, Perko Walter, Podgornik Gomišček Anica, Podgornik Marinka, Podgornik Valentin, Podveršič, Pogeljšek Ines, Polak Marija, Ravnik Marija, Remiaš Ana Marija, Rijavec Jože, Rozman Jože, Rusjan, Saksida Alenka, Skrt Karel, Skubin Silvija, Slejko Alenka, Sosič Marta, Srebrnič Marija, Stepančič Milena, Stepančič, Sulič Nives, Šavli Danijel, Škarabot Davorin, Škvarča Silvan, Špacapan Boža, Štrukelj Magdalena, Štrukelj, Tepina Julijana, Tomažič Mateja, Trampuž Mladenko, Ukmar Bucik Ingrid, Uršič Lilijana, Ušaj Laura, Valič Ada, Valič Jožef, Vitežnik Dragica, Vitežnik, Vižin Oton, Volk Avgusta, Vuga Aldo, Vuga Bruno, Vuga Ernest Davorin, Vuga Rudolf, Vuga Tomaž, Zavadlav Metod, Zobozdravstvo Bužinel , Zorč Ana, Zorn, Žbogar Franko, Železnik Zejnic Vida, Žerjal Marija, Žigon Kamila, Živec Božica, Žnidarčič Ana, Žnidarčič Dejan, Žnidarčič Marija Pia, Žniderčič Vladimir.

Prireditve v letu 2018 so omogočili

Mestna občina Nova Gorica in
Brezigar David in Marinka, Solkan,
Business solutions, Solkan,
Cvetličarna Anita Flajs, s. p., Solkan,
Cvetličarna Klavdij Jakončič, s. p., Solkan,
Fotoatelje Pavšič Zavadlav, Solkan,
GOPACK, d. o. o., Solkan,
HIT, d. d., Nova Gorica,
Instrumentation tehnologies, d. d., Solkan,
Jakin Anton, Solkan,
Jakin Marjan, Solkan,
Kava bar Memedi, Solkan,
Livarna Gorica,
MAHLE LETRIKA, d. o. o., Šempeter pri Gorici,
MINI GO, d. o. o., Nova Gorica,
Mini pekarna Brumat, Solkan,
NASE, d. o. o., Solkan,
Okrepčevalnica Valentinčič, Dolga njiva,
Rokava, d. o. o.,
Salonit Anhovo,
Kamnolomi, d. o. o., Salonit Anhovo,
Vrtnarstvo Koršič, Solkan.

Za materialno pomoč se zahvaljujemo
Vrtnarstvu Koršič iz Solkana.

Rešitev križanke iz 96. številke

Geslo: SOLKANSKI PODJETNIKI

Solkanski časopis si lahko ogledate tudi na spletni strani www-solkan.si.
Obiščite nas tudi na spletu in uživajte v barvnih fotografijah naših sodelavcev.

Transakcijski račun, na katerega lahko nakažete prispevek:
KS SOLKAN 01284 - 6450831390

Obvestilo

Naslednja številka 1001 solkanskega časopisa bo izšla **28. septembra**. Članke in fotografije je treba oddati najkasneje do 26. **avgusta** na e-naslov: **solkanski.casopis@siol.net**. Slike naj bodo ločene od besedila **v jpg formatu** in **opremljene s podnaslovom** in **avtorjem fotografije**.
Urednica: 040-754-905.

ISSN 2335-4143

Izdaja: KS Solkan
Zanjo: mag. Darinka Kozinc, predsednica KS Solkan
Urednica: mag. Inga Miklavčič Brezigar
Uredniški odbor: Boža Hvala, Jordan Kodermac, Jožef Leban, Božidar Markič, dr.Branko Marušič
Jezikovni pregled: Anja Mugerli
Tisk in oblikovanje: Grafica Goriziana - Gorica
Naklada: 1.500 izvodov - junij 2018